

VÄGEN TILL KRISTUS

Ellen G. White

Kapitel 1

Guds kärlek till människan

NATUREN och Bibeln vittnar båda om Guds kärlek. Vår himmelske Fader är källan till allt liv, all kunskap och all glädje. Betrakta naturens skönhet och under. Se, hur fullkomligt allt har anpassats, inte bara för människans utan också för alla andra skapade varelsers livsmöjligheter och lycka. Solsken och regn som uppfriskar och gläder marken och allt som lever på den. Allt vittnar om Guds kärlek, om honom som är alltings Skapare och som ser till alla sina skapade varelsers dagliga behov. Om detta talar psalmisten i den vackra psalmen:

”Allas ögon vänta efter dig, och du giver dem deras mat i rätt tid. Du upplåter din hand och mättar allt levande med nåd.” Ps. 145:15,16

Gud skapade människan fullkomlig, syndfri och lycklig. På den ursprungliga, underbart vackra jorden fanns ingenstans någon skugga av förbannelse. När människan överträdde Guds kärlekslag, drabbades världen av sorg och död. Ändå uppenbarar sig Guds kärlek även i det lidande som synden fört med sig. Bibeln säger att Gud förbannade jorden för människans skull. 1 Mos. 3:17,18. Törnen och tistlar, de svårigheter och motgångar som fyller människans liv med arbete och bekymmer, skulle komma att tjäna till hennes bästa. Det var Guds avsikt att de skulle bidra till att lyfta henne ur den förnedring och den olycka i vilken hon störtats genom

synden. Fastän världen drabbats av förfall genom synden är den ändå inte helt uppfylld av lidande och sorg. I själva naturen finner vi mycket som ger hopp och tröst. Även tistlarna bär blommor och törnbuskarna rosor.

”Gud är kärlek” står skrivet på varje svällande knopp, på varje spirande grässtrå. De vackra fåglarna som fyller luften med sin glada sång, de vackra blommorna som sprider sin milda vällukt omkring sig, de majestätiska träden i all sin yppiga grönska -- allt vittnar om Guds kärleksfulla, faderliga omsorg och hans önskan att göra människorna lyckliga.

Guds ord uppenbarar Guds väsen. Där har han själv låtit oss få del av sin oändliga kärlek och nåd. När Moses bad: ”Låt mig alltså se din härlighet”, svarade Herren: ”Jag skall låta all min skönhet gå förbi dig.” Guds skönhet är hans godhet. Herren gick förbi Moses och ropade: ”Herren! Herren! -- en Gud, barmhärtig och nådig, långmodig och stor i mildhet och trofasthet, som bevarar nåd mot tusenden, som förlåter missgärning och överträdelse och synd.” 2 Mos. 33:18,19; 34:6,7. Han är ”nådig och barmhärtig”, ty ”han har lust till nåd”. Jona 4:2; Mika 7:18.

Gud söker vinna våra hjärtan genom oräkneliga tecken på sin skaparmakt i himmelen och på jorden. I naturen, liksom genom de innerligaste och intimaste jordiska band som förenar människors hjärtan inbördes, har han sökt uppenbara sig själv för oss. Men detta är ändå bara ofullständiga bevis på hans kärlek. Fastän han gett människorna alla dessa bevis, kunde fienden ändå förblinda deras

sinnen, så att de betraktade Gud med fruktan och trodde att han var sträng och obarmhärtig. Satan förledde människorna till att tro att Gud framför allt var en sträng, rättvis, men hårdhärtad domare och en omedgörlig och nogräknad borgenär. Han utmålade Skaparen som en rannsakande Gud som håller ett misstänksamt öga riktat på människorna för att upptäcka alla deras fel och brister, så att han skall kunna straffa dem. Det var för att skingra denna mörka skugga och för världen uppenbara Guds oändliga kärlek, som Jesus kom till vår värld och bodde bland människorna.

Guds Son kom till världen för att uppenbara sin Fader. ”Ingen har någonsin sett Gud; den enfödde Sonen, som . Är i Faderns sköte, han har kungjort vad Gud är.” ”Ej heller känner någon Fadern utom Sonen och den, för vilken Sonen vill göra honom känd.” Joh. 1:18; Matt. 11:27. När en av lärjungarna bad: ”Herre, låt oss se Fadern”, svarade Jesus: ”Så lång tid har jag varit hos eder och du har icke lärt känna mig, Filippus? Den som har sett mig, han har sett Fadern. Huru kan du då säga: ’Låt oss se Fadern?’” Joh. 14:8,9.

Då Jesus talade om sin jordiska gärning, sade han: ”Herren har smort mig. Han har sänt mig till att förkunna glädjens budskap för de fattiga, till att predika frihet för de fångna och syn för de blinda, ja, till att giva de förtryckta frihet.” Luk. 4:18. Däri bestod hans uppgift. Han gick omkring och gjorde väl och hjälpte alla, som på ett eller annat sätt var utsatta för fiendens angrepp. På den tiden fanns det hela städer, där inte ett enda ljud av smärta hördes i något hus, sedan Jesus hade varit där och botat alla sjuka. Hans verksamhet var ett bevis på hans gudomliga ursprung. Kärlek, nåd

och barmhärtighet uppenbarades i allt vad han gjorde. Hans hjärta överflödade av det varmaste medlidande med människorna. Han iklädde sig människans natur, för att han skulle kunna förstå och hjälpa henne. Även de fattigaste och mest föraktade kände att de kunde komma till honom. De små barnen kände att han älskade dem. De tyckte om att sitta i hans knä och se upp i hans tankfulla ansikte, som kärleken gjorde mjukt.

Jesus återhöll aldrig ett enda ord av sanning, men han uttalade det alltid i kärlek. Han visade alltid den största takt, omtänksamhet och vänlig uppmärksamhet i sitt umgänge med människor. Han var aldrig ohövlig, sade aldrig utan skäl ett strängt ord, plågade aldrig någons samvete, när det inte var nödvändigt. Han klandrade inte människorna för deras svagheter. Han sade sanningen, men alltid i kärlek. Han fördömde skrymteri, otro och ogudaktighet men det låg sorg i hans röst, då han tillrättavisade någon. Han grät över Jerusalem, den stad som han älskade fastän den vägrade att ta emot honom, som är ”vägen, sanningen och livet”. Folket hade förkastat sin Frälsare, men ändå betraktade han dem med medkännande mildhet. Hans liv var präglad av självförsakelse och omtänksamhet om andras välfärd. Varje människa var värdefull i hans ögon. Jesus förde sig alltid med gudomlig värdighet, men ägnade ändå alltid den kärleksfullaste omsorg åt varje medlem av Guds familj. I varje människa såg han en förlorad syndare, som han kommit för att frälsa.

Sådan är Kristus till sin natur såsom den uppenbarades i hans liv här på jorden. Och sådan är även Gud. Det är från Fadern som

den i Kristus uppenbarade nåden strömmar ut till människorna. Jesus, den kärleksfulle och barmhärtige Frälsaren, var Gud, ”uppenbarad i köttet”. 1 Tim. 3:16.

Det var för vår återlösning som Jesus kom till jorden för att lida och dö. Han blev ”smärtornas man”, för att vi skulle få del av den eviga sällheten. Gud lät sin älskade Son, full av nåd och sanning, lämna en värld av obeskrivlig härlighet och komma till denna av synden härjade jord, som är förmörkad av dödens skuggor. Gud lät Sonen skiljas från den kärlek som Fadern omgav honom med och från änglarnas tillbedjan för att bli vanärad, skymfad, förödmjukad, hatad och korsfäst. ”Näpsten var lagd på honom, för att vi skulle få frid, och genom hans sår bliva vi helade.” Jes. 53:5. Betrakta honom i öknen, i Getsemane, på korset! Guds syndfrie Son tog på sig vår börda av synd. Han som hade varit ett med Gud, fick nu i sitt innersta uppleva den fruktansvärda skilsmässa, som synden åstadkommer mellan Gud och människan. Det var detta som kom honom att ropa i ångest: ”Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?” Matt. 27:46. Det var syndens tyngd, känslan av dess förödande djup, av själens skilsmässa från Gud, som krossade Guds Sons hjärta.

Men detta stora offer gjordes inte för att hos Fadern uppväcka kärlek till människan eller för att göra honom villig att frälsa henne. ”Så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son.” Joh. 3:16. Fadern älskade oss, inte på grund av sitt stora försoningsoffer, utan han beredde oss denna försoning därför att han älskade oss. Genom Kristus kunde Fadern förmedla sin oändliga kärlek till en fallen

värld. ”Det var Gud, som i Kristus försonade världen med sig själv.” 2 Kor. 5:19. Gud led med sin Son. I den ångest som Jesus utstod i Getsemane och i hans död på korset, betalade den oändliga kärleken vad vår frälsning kostade.

Jesus sade: ”Därför älskar Fadern mig, att jag giver mitt liv -- för att sedan taga igen det.” Joh. 10:17. Därmed ville han säga: ”Min Fader har älskat er så, att han älskar mig till och med mer, därför att jag gett mitt liv för att återlösa er. Då jag genom att offra mitt liv blivit er ställföreträdare och borgen, har jag tagit på mig er skuld och era överträdelser. Därför älskar min Fader mig ännu mer, ty på grund av mitt offer kunde Gud förbli rättfärdig och ändå göra dem rättfärdiga som tror på mig.”

Ingen annan än Guds Son kunde återlösa oss. Endast han som var i Faderns närhet kunde uppenbara honom. Endast han som kände höjden och djupet av Guds kärlek, kunde uppenbara den. Ingenting mindre än det oändliga offer, som Kristus gav för den fallna människan, kunde uttrycka Faderns kärlek till en förlorad värld.

”Så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son.” Han inte bara gav honom för att han skulle bo bland människorna och bära deras synder och dö i deras ställe: han gjorde honom till ett med den fallna mänskligheten. Kristus har gjort mänsklighetens intressen och behov till sina egna. Han som var ett med Fadern, har förenat sig med människorna genom oupplösliga band. Han blygdes inte för att kalla dem bröder. Hebr. 2:11. Han är vårt offer, vår

försvarare, var broder. Han står som Människosonen inför Faderns tron, och i all evighet skall han förbli ett med dem, som han har återlöst. Och allt detta har skett, för att människan skall lyftas upp ur det fördärv och den förnedring, som synden störtat henne i, och för att hon skall kunna återspegla Guds kärlek och få del av helighetens glädje.

Det pris som betalats för vår återlösning, vår himmelske Faders oändliga offer, då han gav sin Son för att dö för oss, bör ge oss en djupare förståelse av vad vi kan bli genom Kristus. Aposteln Johannes får genom inspiration blicka in i höjden, djupet och bredden av Faderns kärlek till den värld som går mot sin undergång. Han uppfylls av beundran och vördnad. Han kan inte finna lämpliga ord för att uttrycka denna kärleks storhet och innerlighet. Han uppmanar därför världen att betrakta den: ”Sen, vilken kärlek Fadern har bevisat oss därmed att vi få kallas Guds barn.” 1 Joh. 3:1. Hur värdefull gör det inte människan! Genom överträdelse har vi blivit Satans livegna. Genom tron på Kristi försoningsoffer kan Adams barn åter bli Guds barn. Kristus har upphöjt mänskligheten genom att själv ikläda sig mänsklig natur. Syndfulla människor har fått möjlighet att genom förening med Kristus verkligen bli värdiga att kallas ”Guds barn”.

Denna kärlek är ojämeförlig. Den himmelske Konungens barn! Vilket dyrbart löfte! Vilket ämne för den djupaste begrundan! Gud älskade en värld, som inte älskade honom. Enbart tanken härpå överväldigar oss och är ägnad att göra oss villiga att lyda Guds vilja. Ju mer vi betraktar den gudomliga kärleken i korsets ljus, dess bättre

ser vi, hur nåd och förlåtelse är blandade med rätt och rättvisa. Då kan vi också klarare se otaliga bevis på en kärlek som är oändlig och en mildhet, som överträffar en moders ömmaste kärlek för sitt vilsegångna barn.

Kapitel 2

Vårt behov av Kristus

MÄNNISKAN var ursprungligen begåvad med ädelt sinne och väl utvecklat förstånd. Hon var fullkomlig och i harmoni med Gud. Hennes tankar var rena och hennes syftemål heliga. Genom olydnad blev emellertid Hennes natur fördärvad, och kärleken fick vika för själviskhet. Hon blev genom överträdelse så försvagad, att hon inte längre av egen kraft kunde motstå det ondans makt. Satan gjorde henne till sin fånge och hon skulle för all framtid ha blivit kvar i denna fångenskap, om inte Gud själv trätt emellan. Det var frestarens avsikt att omintetgöra vad Gud avsett med människan. Han skulle fylla jorden med elände och förödelse och sedan förklara att allt detta var frukten av Guds eget rådslut.

I sitt syndfria tillstånd stod människan i glädjefylld gemenskap med honom, i vilken ”visdomens och kunskapens alla skatter” finns fördolda. Kol. 2:3. Men sedan hon fallit fann hon inte längre någon glädje i gudsgemenskapen och hon försökte gömma sig för Gud. Sådan är fortfarande den ej förnyade människan. Hon känner inte harmoni med Gud och känner ingen glädje i att umgås med honom. Syndaren kan aldrig känna sig lycklig i Guds närvaro. Om han fick komma in i himmelen, skulle han inte finna någon glädje där. Han skulle inte kunna umgås med dess invånare. Den oegennyttiga kärleken råder där och den skulle inte finna någon genklang i hans sinne. Den fallna människans tankar, intressen, avsikter och livssätt

skulle vara främmande för himmelens syndfria invånare. Där besjålas ju alla av samma anda som den oändliga kärlekens källa. Hon skulle bli en missljudande röst i den himmelska kören. Himmelen skulle bli en plåga för henne och hon skulle längta efter att kunna dölja sig för Honom, som är dess ljus och medelpunkten för dess glädje. Det är alltså inte på grund av något godtyckligt beslut från Guds sida, som de ogudaktiga utestängs från himmelen. De utestängs därför att de inte kan tillägna sig dess sätt att leva. Guds härlighet skulle för dem vara såsom en förtärande eld. De skulle hälsa döden som en kärkommen befriare undan Frälsarens blickar.

Vi kan inte frälsa oss själva från det förfall, i vilket vi har kommit. Våra hjärtan är onda, och vi kan inte förändra dem. ”Som om en ren skulle kunna framgå av en oren?” Job 14:4. ”Köttets sinne är fiendskap mot Gud, eftersom det icke är Guds lag underdånigt, ej heller kan vara det.” Rom. 8:7. Bildning, kultur, viljekraft och mänskliga bemödanden har sitt berättigande, men här kan de ingenting uträtta. De kan kanske åstadkomma en yttre fullkomlighet, men de kan inte förändra sinnelaget, de kan inte rena livets källsprång. Det måste till en inre kraft, ett nytt liv ovanifrån, för att människan skall kunna förändras från att leva ett syndigt liv till att leva ett heligt. Denna kraft är Kristus. Hans nåd är det enda som kan ge människan nytt liv och dra henne till Gud, till helighet. Frälsaren sade: ”Om en människa icke bliver född på nytt”, dvs. om hon inte får ett nytt hjärta, nya önsknings, nya avsikter, nya bevekelsegrunder, som utvecklar sig i ett nytt liv, så kan hon inte ”få se Guds rike”. Joh. 3:3. Föreställningen att människan bara behöver

utveckla det goda som hon äger av naturen, är en farlig villfarelse. ”Men en ’själisk’ människa tager icke emot, vad som hör Guds Ande till. Det är henne en dårskap, och hon kan icke förstå det, ty det måste utgrundas på ett andligt sätt.” ”Förundra dig

icke över att jag sade dig, att I måsten födas på nytt.” 1 Kor. 2:14; Joh. 3:7. Om Kristus heter det: I det (Ordet) var liv, och livet var människornas ljus. Joh. 1:4 Det finns inte under himmelen något annat namn, bland människor givet, genom vilket vi kunna bliva frälsta. Apg. 4:12.

Det räcker inte med att vi har ett begrepp om Guds kärleksfulla välvilja och den faderliga mildheten i hans karaktär. Det räcker heller inte att vi förstår hans lags visdom och rättvisa, att vi inser att den är grundad på kärlekens eviga princip. Aposteln Paulus insåg allt detta, då han sade: Jag giver mitt bifall åt lagen och vidgår, att den är god. Alltså är visserligen lagen helig och budordet heligt och rättfärdigt och gott. Rom. 7:16, 12. Men med bitter själsångest och förtvivlan tillägger han: Jag är av köttslig natur, såld till träl under synden. Han längtade efter den renhet och rättfärdighet, som han ej själv kunde tillägna sig och han utropade: Jag arma människa! Vem skall frälsa mig från denna dödens kropp? Rom. 7:14, 24. Sådana frågor har framställts av bekymrade människor i alla länder och i alla tidsåldrar och på dem kan bara ges ett svar: Se, Guds lamm, som borttager världens synd! Joh. 1:29.

Många är de sinnebilder, som Guds Ande har använt för att belysa och tydliggöra denna sanning för oss som längtar efter frihet

från syndens trældom. Då Jakob flydde från sin fars hus, sedan han på bedrägligt sätt försäkrat sig om förstfödsrätten, kände han bittert sin brottslighet. Ensam och övergiven, skild från allt som gjort livet kärt och behagligt för honom, plågades han mest av tanken, att hans synd för evigt hade skilt honom från Gud, att hans himmelske Fader hade övergett honom. Bedrövad lade han sig till vila på bara marken. Omkring honom reste sig de ensliga kullarna mot skyn, och över honom välvde sig den stjärnströdda himlen. Medan han sov, tyckte han sig bli omstrålad av ett underbart ljus. Och se, på marken, där han låg, stod en stege, som nådde upp till himmelens portar, och på den gick Guds änglar upp och ned. Från den strålände härligheten hördes en röst, som talade tröst och uppmuntran. Så fick Jakob upplysning om det som hans själ längtade efter -- en Frälsare. Med glädje och tacksamhet såg han en väg, på vilken han, en syndare, kunde återvända till Gud. Den hemlighetsfulla stegen, som han såg i drömmen föreställde Kristus, den ende medlaren mellan Gud och människan.

Det var denna sinnebild Kristus syftade på, då han sade till Natanael: I skolen få se himmelen öppen och Guds änglar fara upp och fara ned över Människosonen. Joh. 1:51. När människan syndade skilde hon sig från Gud. Ett svalg uppstod mellan himmelen och jorden, vilket ingen människa kunde överbrygga. Men genom Kristus har jorden åter blivit förenad med himmelen. Genom sin egen förtjänst har Kristus byggt en bro över det svalg, som synden åstadkommit. Nu kunde de tjänstgörande änglarna åter betjäna människan. Kristus ger den fallna, svaga och hjälplösa människan tillträde till Allmaktens källa.

Människors drömmar om framgång är, liksom alla deras försök att förbättra mänskligheten meningslösa, om de försummar att dricka ur den enda källa, där det fallna släktet kan erhålla hopp och hjälp. ”Idel goda gåvor och idel fullkomliga skänker komma ned ovanifrån, från himlaljusens Fader.” Jak. 1:17. Det finns ingen sann och ädel karaktär utom hans, och den enda vägen till Gud är Kristus. Han säger: ”Jag är vägen och sanningen och livet; ingen kommer till Fadern utom genom mig.” Joh. 14:6.

Guds fadershjärta ömmar för hans jordiska barn med en kärlek, som är starkare än döden. Då han utgav sin enfödde Son uttömde han i en enda gåva himmelens hela skattkammare för oss. Frälsarens liv och död, hans förböner, änglarnas tjänst, Andens maningar, Faderns fortsatta verk och himmelska väsens oupphörliga deltagande, är de faktorer som samverkar till människans återlösning.

Låt oss därför begrunda det oändliga offer, som gjorts för oss! Låt oss söka att rätt uppskatta det stora verk himmelen utför för att frälsa de förlorade och återföra dem till Faderns hus. Kraftigare bevekelsegrunder finns inte och kraftigare medel kan aldrig sättas i verksamhet. En stor och härlig lön väntar alla de rättfärdiga -- himmelens glädje, änglarnas sällskap, Faderns och hans Sons kärlek, våra förståndsgåvors förädling och utveckling genom evighetens tidsåldrar. Borde inte allt detta kraftigt mana och uppmuntra oss till att skänka vår Skapare och Återlösare vårt hjärtas innerligaste kärlek och vår mest hängivna tjänst?

Å andra sidan framställer Guds ord för oss den dom, som Gud uttalat över synden -- det oundvikliga straffet, vår karaktärs förnedring, och den slutliga förgörelsen -- såsom en varning för att tjäna fienden.

Skall vi då inte sätta värde på Guds nåd

och kärlek? Vad mer kunde han väl ha gjort för oss? Låt oss söka att komma i ett rätt förhållande till honom som har älskat oss med en sådan outgrundlig kärlek! Låt oss dra nytta av de medel han skänkt oss, så att vi blir förvandlade till likhet med honom och får åtnjuta änglarnas sällskap och förenas med Fadern och Sonen!

Kapitel 3

Ånger och bättring

HUR kan en människa bli rättfärdig inför Gud? Hur kan en överträdare bli rättfärdiggjord? Endast genom Jesus kan vi åter komma i harmoni med Gud och med helighetens principer. Men hur skall vi komma till Kristus? Många framställer nu samma fråga som de på pingstdagen församlade framställde, när de, överbevisade om synd, utropade: ”Bröder, vad skola vi göra?” Petrus svarade: ”Gören bättring.” Vid ett annat tillfälle kort därefter sade han: ”Gören därför bättring och omvänden eder, så att edra synder bliva utplånade.” Apg. 2:38; 3:19.

Omvändelse betyder att man ångrar begångna synder och vänder sig bort från dem. Vi överger inte synden, om vi inte fått insikt om dess syndfullhet. Ingen verklig förändring av vår livsföring äger rum, förrän vi av hjärtat omvänder oss.

Många förstår inte vad sann bättring innebär. Tusenden sörjer över att de har syndat och bättrar sig i yttre bemärkelse. De är ängsliga för att deras orättfärdighet skall orsaka dem lidande; men detta är inte biblisk ånger. De sörjer mer över sitt lidande än över synden. En sådan ånger kände Esau, när han insåg att han för alltid förlorat sin förstfödsrätt. Även Bileam erkände sin brottslighet, när han blev ängslig att han skulle förlora sitt liv, då ängeln med draget svärd ställde sig i hans väg. Han kände emellertid ingen verklig

ånger över sin synd, ingen sinnesändring, ingen avsky för det onda. Sedan Judas Iskariot förrått sin Herre, utropade han: ”Jag har syndat, därigenom att jag har förrått oskyldigt blod.” Matt. 27:4.

Denna bekännelse trängde fram ur Judas’ brottsliga sinne av den fördömelse han kände, och av fruktan för den kommande domen. Den dom som skulle drabba honom fyllde honom med förskräckelse. I sitt sinne kände han inte någon förkrossande ånger över att han hade förrått Guds syndfrie Son och förnekat den Helige i Israel. När Farao fick lida på grund av de plågor som Gud utgöt över Egypten, erkände han sin synd för att undkomma vidare straff, men så snart plågorna upphörde, var han åter lika trotsig mot himmelen. Ingen av dem ångrade själva synden.

Men så snart hjärtat låter beveka sig genom Guds Andes inflytande, blir samvetet känsligt, och syndaren får en inblick i Guds heliga lags djupa betydelse och helighet. Denna lag är ju själva grunden för den gudomliga regeringen såväl i himmelen som på jorden. ”Det sanna ljuset, det som lyser över alla människor, skulle nu komma i världen” (Joh. 1:9) och upplysa själens hemliga kamrar, så att mörkrets dolda ting blev avslöjade. Sinnet och hjärtat blir överbevisade om synd. Vi får en förnimmelse av Guds rättfärdighet, men bävar vid tanken på att med vår skuld och orenhet träda fram inför honom, som rannsakar allas hjärtan. Vi får en inblick i Guds kärlek, i helighetens skönhet och renhetens glädje. Vi längtar efter att bli renade och återfå gemenskapen med himmelen.

Davids bön efter hans fall tyder på ånger över synden. Hans

bättring var uppriktig och djupgående. Han försökte inte dölja sin skuld. Ingen önskan att undkomma den hotande domen inspirerade hans bön. David insåg hur avskyvärd hans överträdelse var. Han såg sin själs förnedring och han avskydde synden. Han bad inte bara om förlåtelse, utan även om ett rent hjärta. Han längtade efter helighetens glädje -- att bli återställd till harmoni och gemenskap med Gud. Hans hjärtas bön var:

Säll är den, vilkens överträdelse är förlåten, vilkens synd är överskyld. Säll är den människa, som Herren icke tillräknar missgärning och i vilkens ande icke är något svek. Gud, var mig nådig efter din godhet, utplåna mina överträdelser efter din stora barmhärtighet . . . Ty jag känner mina överträdelser, och min synd är alltid inför mig ... Skära mig med isop, så att jag varder ren; två mig, så att jag bliver vitare än snö . . . Skapa i mig Gud, ett rent hjärta och giv mig på nytt en frimodig ande. Förkasta mig icke från ditt ansikte och tag icke din helige Ande ifrån mig. Låt mig åter få fröjdas över din frälsning och uppehåll mig med villighetens ande ... Rädda mig undan blodstider, Gud, du min frälsnings Gud, så skall min tunga jubla över din rättfärdighet. Ps. 32:1, 2; 51:3-16.

En sådan ånger kan vi inte åstadkomma i egen kraft. Den får vi endast från Kristus, som har farit upp i höjden och gett människorna gåvor.

Många misstar sig just på denna punkt och går därigenom miste om den hjälp, som Kristus vill ge dem. De tror att de inte får komma till honom, om de inte först bättrat sig och genom omvändelse blivit

beredda att ta emot syndernas förlåtelse. Det är sant att ånger föregår syndernas förlåtelse, ty det är endast de som av hjärtat ångrar sig, som känner behov av Frälsaren. Men måste vi då vänta till dess vi bättrat oss, innan vi kan komma till Jesus? Skall bättring göras till ett hinder som skiljer oss från Frälsaren?

Bibeln säger inte att vi måste bättra oss, innan vi kan ta emot Kristi inbjudan: ”Kommen till mig, I alla, som arbeten och ären betungade, så skall jag giva eder ro.” Matt. 11:28. Det är den kraft som går ut från Kristus som åstadkommer sann bättring. Petrus förklarade detta i sitt tal till judarna: ”Gud har med sin högra hand upphöjt honom till en hövding och frälsare för att åt Israel förläna bättring och syndernas förlåtelse.” Apg. 5:31. Vi kan lika litet bättra oss, utan att Kristi Ande väcker det slumrande samvetet, som vi kan erhålla förlåtelse utan Kristus.

Varje rättfärdig ingivelse kommer från Kristus. Han är den ende som kan väcka motvilja mot synden i våra hjärtan. Varje längtan efter sanning och renhet, varje gång vi övertygas om vår egen syndfullhet är det hans Ande som verkar på hjärtat.

Jesus har sagt: ”När jag har blivit upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig.” Joh. 12:32. Kristus måste för oss bli den förbarmande Frälsare, som har dött för världens synder. Då vi ser Guds lamm på Golgata kors, börjar vi fatta återlösningens hemlighet, och förstår att det är Guds godhet som leder oss till ånger och bättring. Genom sin död har Kristus uppenbarat en kärlek som övergår allt förstånd. Och då vi betraktar denna kärlek mjuknar våra

hjärtan. Hans kärlek gör ett djupt intryck på våra sinnen och kommer oss att ångra våra synder.

Det är sant att vi ibland blygs över vår ogudaktighet. Vi överger några av våra onda vanor, innan vi blir medvetna om att vi dras till Kristus. Men närhelst vi försöker reformera vårt liv på grund av en uppriktig önskan att göra det som är rätt, är det Kristi kraft som verkar i oss. Ett inflytande som vi inte själva vet om, verkar på vår själ, samvetet väcks, och en förändring till det yttre sker i vårt liv. Och när Jesus drar oss till korset, så att vi får se honom som blivit plågad för våra synders skull, börjar hans vilja påverka våra samveten. Vårt orättfärdiga liv och våra i hjärtat djupt rotade synder uppenbaras för oss. Vi börjar fatta något av Kristi rättfärdighet och utropar: ”Orättfärdigheten måste vara allvarligare än jag förstått, då den fordrar ett sådant offer för syndarens återlösning! Var all denna kärlek, allt detta lidande, all denna förödmjukelse nödvändig, för att vi inte skulle förgås, utan få evigt liv?”

Vi kan motstå denna kärlek, vi kan vägra att låta oss dras till Kristus. Men om vi inte gör motstånd, kommer vi att dras till honom. När vi får kunskap om frälsningsplanen kommer vi att ångra våra synder, vilka förorsakat Guds älskade Son så mycket smärta, och vi skall finna vägen till korset.

Samma gudomliga intellekt som verkar i naturen, talar också till våra hjärtan och väcker en obeskrivlig längtan efter någonting, som vi inte har. Denna världens goda kan inte tillfredsställa vår

längtan. Guds Ande manar oss att söka det enda som kan skänka frid och ro -- Kristi nåd och glädjen av ett helgat liv. Vår Frälsares inflytande påverkar ständigt våra hjärtan även om vi inte alltid uppfattar det. Han vill dra oss bort från syndens otillfredsställande nöjen till de andliga välsignelser, som vi kan få i honom. Till alla dem som fåfängt söker släcka sin törst ur denna världens usla brunnar, ljuder detta gudomliga budskap: ”Den som törstar, han komme; ja, den som vill, han tage livets vatten för intet.” Upp. 22:17.

Du som av hjärtat längtar efter någonting bättre än det som denna värld kan skänka, tänk på att denna längtan är Guds röst, som talar till ditt hjärta. Bed Gud leda dig till bättring, att han för dig skall uppenbara Kristus i hans oändliga kärlek, i hans fullkomliga renhet.

I Frälsarens liv finner vi en fullkomlig belysning av Guds lags principer -- kärleken till Gud och kärleken till nästan. Hans liv bestod i välgörenhet och oegennyttig kärlek. Och då vi betraktar Frälsaren och låter ljuset från hans liv omstråla oss, får vi en inblick i våra egna syndiga hjärtan.

Vi kanske smickrar oss själva, såsom Nikodemus gjorde, med tanken att vi lever ett hederligt liv, att vår karaktär är felfri. Vi tycker att vi inte behöver ödmjuka våra hjärtan inför Gud såsom vanliga syndare. Men när ljuset från Kristus upplyser våra sinnen får vi se, hur i grund fördärvade vi är. Då först inser vi det själviska i våra bevekelsegrunder och vår fiendskap mot Gud, som besmittat

varje handling i vårt liv. Då får vi se att vår egen rättfärdighet i sanning är såsom en fläckad klädnad. Vi förstår att endast Jesu blod kan rena oss från syndens besmittelse och förnya våra hjärtan, så att vi blir honom lika.

En stråle från Guds härlighet, från Kristi renhet, som tränger in i själen, uppenbarar tydligt varje fläck av orättfärdighet och avslöjar den mänskliga karaktärens brister och lyten. Den uppenbarar alla orättfärdiga önsknings, hjärtats tvivel, läpparnas orenhet. Vår egen otrohet då vi överträder Guds lag, framstår för våra sinnen. Våra hjärtan grips av sorg och förtvivlan under Guds Andes rannsakande inflytande. Vi grips av förakt för oss själva, då vi betraktar Kristi rena och fläckfria liv.

När profeten Daniel såg den härlighet som omgav den himmelske budbäraren som blev sänd till honom, överväldigades han av känslan av sin egen svaghet och ofullkomlighet. Han säger, i det att han beskriver det intryck som denna underbara scen gjorde på honom: ”När jag såg den stora synen, förgick all min kraft: färgen vek bort ifrån mitt ansikte, så att det blev dödsblekt.” Dan. 10:8. Den människa som så blivit berörd av det himmelska, föraktar sin själviskhet, avskyr sin egenkärlek och söker att genom Kristi rättfärdighet få del av den hjärtats renhet, som Guds lag och Kristi liv utstrålar.

Paulus säger att i fråga om rättfärdighet, ”den som vinnes i kraft av lagen” -- vad yttre handlingar beträffar -- var han ”ostrafflig”. Fil. 3:6. När han förstod lagens andliga innebörd, ansåg

han sig själv vara en förlorad syndare. Efter lagens bokstav, såsom man vanligen tillämpar den på yttre handlingar, hade han avhållit sig från att synda. Men då han såg in i den djupare betydelsen av lagens heliga bud och sig själv såsom Gud såg honom föll han i ödmjukhet ned på sina knän och bekände sin syndfullhet. Han säger: ”Jag levde en gång utan lag; men när budordet kom, fick synden liv, och jag hemföll åt döden.” Rom. 7:9, 10. När han såg lagens andliga natur, framstod synden i sin fruktansvärda verklighet och hans självrättfärdighet försvann.

Gud betraktar inte alla synder såsom lika stora. För honom såväl som för människor finns olika grader av brottslighet, men hur obetydlig en eller annan orätt handling än må synas i människors ögon, är ändå ingen synd liten inför Gud. Människors omdöme är partiskt och ofullkomligt, men Gud bedömer allt, sådant det verkligen är. Vi föraktar alkoholisten och säger att hans synd skall utestänga honom från himmelen, medan högmod, själviskhet och girighet alltför ofta går ostraffade. Men dessa senare är synder som Gud framför allt avskyr. De strider mot det goda och välvilliga i hans väsen och mot den oegennyttiga kärlek som utgör själva atmosfären i det syndfria universum. Den som begår någon svårare synd, känner kanske sin skarn, sin förnedring och sitt behov av Kristi nåd, men högmodet väcker inte något sådant behov. Därför stänger vi hjärtat för Kristus och tar inte emot de andliga välsignelser, som han kom till denna värld för att skänka oss.

Den fattige publikanen som bad: ”Gud, misskunda dig över mig syndare”, (Luk. 18:13) betraktade sig själv som en mycket

syndig människa, och även andra betraktade honom så. Men han kände sitt hjärtas förnedring och framträdde inför Gud med sin börda av brottslighet och skam, och bad om nåd. Hans hjärta var öppet för Guds Andes nåd och Gud gjorde honom fri från syndens makt. Fariséns skrytsamma och självrättfärdiga bön visade, att hans hjärta var tillslutet för den helige Andes inflytande. Han hade kommit så långt bort från Gud, att han inte längre hade någon känsla av sitt eget hjärtas fördärv i jämförelse med den gudomliga helighetens fullkomlighet. Han kände inte något behov av nåd och fick följaktligen heller ingen.

Om du inser din egen syndfullhet, så försök inte först göra dig själv bättre. Hur många finns det inte som tycker att de inte är bra nog för att komma till Kristus! Tror du att du själv kan göra dig till en bättre människa? ”Kan väl en etiopier förvandla sin hud eller en panter sina fläckar? Då skullen också I kunna göra något gott.” Jer. 13:23. Endast hos Gud finns hjälp för oss. Vi får inte vänta oss kraftigare övertalning, gynnsammare tillfällen eller ett mer gudsinriktat sinnelag. Vi kan ingenting göra av oss själva. Vi måste komma till Kristus, just sådana som vi är.

Men ingen får heller bedra sig själv med tanken att Gud i sin stora kärlek och barmhärtighet skall frälsa även dem, som föraktar hans nåd. Endast i korsets ljus kan man se, hur förskräcklig synden i själva verket är. Den som påstår, att Gud är för kärleksfull för att förgöra syndaren, bör först kasta en blick på Golgata. Det fanns inte någon annan väg till frälsning för oss och utan Golgata offer var det omöjligt för oss att undkomma syndens besmittande makt och bli

återförenade i gemenskap med de syndfria världarna. Det fanns inte något annat sätt att åter göra oss delaktiga av det andliga livet. Därför tog Kristus på sig själv de olydigas brottslighet och led döden i syndarens ställe. Guds Sons kärlek, lidande och död vittnar om syndens avskyvärdhet och förklarar att det inte finns någon räddning från dess makt, inte något hopp om ett högre liv, om vi inte oförbehållsamt överlämnar oss åt Kristus.

Den obotfärdige urskuldar sig ibland med att säga om dem som bekänner sig vara kristna: ”Jag är lika god som de. De är inte mera osjälviska, mera uppriktiga och nogräknade i sitt sätt att leva än vad jag är. De älskar nöjen och själviska njutningar lika mycket som jag.” Den som säger så, gör alltså andras fel till ursäkt för sin egen svaghet. Men andras synder och svagheter kan inte godtas som ursäkt för någon, ty Herren har inte gett oss en syndig människa till föredöme. Guds syndfrie Son gavs till oss som föredöme och de som klagar över kristna bekännares orättfärdiga liv, borde själva föra ett bättre liv och visa ett ädlare föredöme. Om de har en så hög uppfattning om vad en kristen bör vara, är då inte deras synd så mycket större? De vet vad som är rätt, men gör det inte.

Det är farligt att vänta. Dröj inte med att överge dina synder och att låta Jesus rena ditt hjärta. Här har tusenden och åter tusenden begått ödesdiga misstag och gått evigt förlorade. Jag vill inte här säga så mycket om livets korthet och ovisshet, men man löper en fruktansvärd risk -- en risk, som man inte alltid fattar -- då man dröjer med att lyssna till den helige Andes röst och väljer att leva kvar i synden, ty det ena förutsätter det andra. Hur obetydlig synden

än kan förefalla, kan man dock inte dröja kvar i den utan risk att gå förlorad för evigt. Det som vi inte övervinner skall övervinna oss och slutligen bli vår undergång.

Adam och Eva intalade sig att av en så obetydlig sak som att äta av den förbjudna frukten kunde följden inte bli så allvarlig som Gud hade sagt. Men just denna obetydliga sak var en överträdelse av Guds oföränderliga och heliga lag, och den skilde människan från Gud och öppnade portarna till ett obeskrivligt lidande och död. Under alla tidsåldrar har en klagan stigit upp från jorden, och hela skapelsen suckar och våndas i smärta såsom en följd av människans olydnad. Även himmelen har känt verkningarna av hennes uppror mot Gud. Golgata är en påminnelse om det överväldigande offer som fordrades för att åstadkomma försoning för överträdandet av den gudomliga lagen. Låt oss därför inte betrakta synden som någonting oväsentligt.

Varje gång vi överträder Guds vilja eller ringaktar eller avvisar Kristi nåd återverkar det på oss själva. Vårt sinne blir förhärdat, viljan försvagad och förståndet förslöat. Vi blir inte bara mindre benägna att lyssna till den helige Andes maningar på våra hjärtan, utan förlorar alltmer förmågan att följa dem.

Många lugnar sitt oroliga samvete med att de kan omvända sig från sina onda vägar närhelst de vill, att de kan avvisa nådens inbjudan till bättring och ändå på nytt känna sig påverkade av Andens maning. De tror att de i ett ögonblick av yttersta nöd kan vända om från sina onda vägar, trots att de vikt sitt liv åt det ondas

tjänst och avvisat nådens Ande. Så enkelt är det dock inte. Ett helt livs fostran och vanor har så grundligt präglat karaktären, att man sällan finner någon, som då vill bli delaktig av Jesu egenskaper.

Ett enda ont karaktärsdrag, ett enda syndigt begär som man ständigt ger näring, kommer till slut att förhärda hjärtat så att det inte längre påverkas av evangelii kraft. Varje eftergift för synden ökar själens motvilja mot Gud. Den som ger näring åt gudsförnekande fräckhet eller en medveten likgiltighet för gudomlig sanning, får skörda vad han själv sått. I hela Bibeln finns ingen mer ödesdiger varning mot att betrakta det onda som oväsentligt än den vise mannens ord: ”Den ogudaktige fångas av sina egna missgärningar.” Ords. 5:22.

Kristus vill göra oss fria från synden, men han tillgriper aldrig tvångsåtgärder. Om vi genom upprepade överträdelser visar att vi beslutat att framhärda i det onda och inte vill bli befriade från det ondas makt, inte vill ta emot hans nåd, vad mer kan han då göra för oss? Genom att ständigt förkasta hans kärlek, har vi störtat oss själva i fördärvet. ”Se, nu är den välbehagliga tiden; se, nu är frälsningens dag.” ”I dag, om I fån höra hans röst, mån I icke förhärda edra hjärtan.” 2 Kor. 6:2; Hebr. 3:7, 8.

”En människa ser på det som är för ögonen, men Herren ser till hjärtat” (1 Sam. 16:7) -- människans sinne med dess motstridiga känslor av glädje och sorg, det irrande och egensinniga, som är så uppfyllt av orenhet och svek. Gud känner dina bevekelsegrunder, dina uppsåt och hemligaste tankar. Gå till honom just sådan du är,

med ditt av synd smittade och fördärvade hjärta. Gör såsom David gjorde -- upplåt hjärtats kamrar för Hans allseende öga och ropa: Utrannsaka mig, Gud, och känn mitt hjärta; pröva mig och känn mina tankar och se till, om jag är stadd på en olycksväg, och led mig på den eviga vägen. Ps. 139:23, 24.

Många bekänner sig till vad man kan kalla en förståndsreligion, en formell religion utan att hjärtat blivit renat från syndens fördärv. Låt din bön vara: "Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta och giv mig på nytt en frimodig ande." Ps. 51:12. Handla uppriktigt mot dig själv. Var lika nitisk, lika ihärdig som du skulle vara, om ditt fysiska liv vore i fara. Detta är en sak som måste avgöras mellan Gud och dig själv -- avgöras för evigheten. Ett inbillat hopp och ingenting utöver det kommer att bli din undergång.

Studera Guds ord under ärlig bön. Detta ord framställer för dig såväl i Guds lag som i Kristi liv helighetens stora principer, utan vilka "ingen får se Herren". Hebr. 12:14. Det överbevisar om synd och uppenbarar frälsningens väg. Visa därför aktning för Guds ord, ty det är Guds röst som talar till ditt sinne.

Då du får se syndens förskräckliga natur, då du får se dig själv sådan du verkligen är, bli då inte förtvivlad och modlös. Det var syndare, som Kristus kom för att frälsa. Det är inte människan, som skall försona Gud med sig, utan -- förunderliga kärlek! -- "det var Gud, som i Kristus försonade världen med sig själv". 2 Kor. 5:19. Genom sin milda kärlek drar han sina irrande barn till sig. Inga jordiska föräldrar kan ha sådant tålmod med sina egna barns fel och

brister som Gud har med dem som han söker frälsa. Ingen kan med sådan mildhet vädja till överträdaren att omvända sig. Ingen människa har någonsin uttalat kärleksfullare förmaningar till de vilsegångna. Alla hans löften, alla hans varningar är bara den outsägliga kärlekens pulsslag.

När Satan säger dig, att du är en stor syndare, se då upp till din Frälsare och påminn dig hans förtjänster. Om du ser upp till honom, skall du finna hjälp. Erkänn att du är en syndare, men säg på samma gång till fienden att ”Kristus Jesus har kommit i världen för att frälsa syndare”, (1 Tim. 1:15) och att du kan bli frälst på grund av hans outsägliga kärlek. Jesus framställde en fråga till Simon angående två gäldenärer. Den ene var skyldig sin Herre en liten summa, medan den andre var

skyldig honom en ganska stor summa, men deras Herre efterskänkte bådas skulder. Kristus frågade nu Simon, vilken av dessa gäldenärer som skulle älska sin Herre mest. Simon svarade: ”Den, åt vilken han efterskänkte mest.” Luk. 7:43. Vi har varit stora syndare, men Kristus dog för att vi skulle få förlåtelse. Hans offer är tillräckligt för att ge oss tillträde till Fadern. De som han förlåtit mest, kommer att älska honom mest och skall stå närmast hans tron för att lovsjunga honom för hans stora kärlek och oändliga offer. När vi bäst fattar Guds kärlek, kan vi bäst inse vår egen syndfullhet. Då vi får se hur lång den kedja är, som Gud har räckt ned från himmelen till vår räddning, när vi i någon mån fattar det oändliga offer som Kristus har gett för vår skull, då mjuknar våra hjärtan av kärlek och tacksamhet.

Kapitel 4

Jag vill bekänna

”DEN som fördöljer sina överträdelser, honom går det icke väl; men den som bekänner och övergiver dem, han får barmhärtighet.” Ords. 28:13.

Villkoren för att vi skall få del av Guds nåd är enkla, rättvisa och rimliga, Herren fordrar inte av oss att vi skall utföra någon svår handling för att få syndernas förlåtelse. Vi behöver inte göra långa och tröttsamma pilgrimsfärder, inte heller behöver vi göra smärtsamma botövningar för att himmelens Gud skall ta emot oss och ge oss försoning för våra överträdelser, utan den som bekänner och överger sin synd, han skall få nåd.

Aposteln säger: ”Bekännen alltså edra synder för varandra och bedjen för varandra, på det att I mån bli va botade.” Jak. 5:16. Bekänn dina synder för Gud, som är den ende som kan förlåta dem, samt dina fel och brister för dina medmänniskor. Om du har förorättat din vän eller din nästa, så bör du erkänna din förseelse, och det är då hans skyldighet att förlåta dig. Sedan bör du även söka förlåtelse hos Gud, eftersom den broder du har förorättat är Guds egendom, och i din förseelse mot honom syndade du alltså även mot din Skapare och Återlösare. Din sak dras fram inför den ende sanne Medlaren, vår store Överstepräst, som ”varit frestad i allting, likasom vi, dock utan synd”, och som har ”medlidande med våra

svagheter” (Hebr. 4: 15) och kan rena oss från varje synd.

De som inte ödmjukat sig inför Gud och bekänt sina synder, har inte uppfyllt det första villkoret för att bli mottagna av Gud. Har vi upplevt den ånger som för till bättring? Har vi i sann ödmjukhet och med förkrossat sinne bekänt våra synder? Har vi då också känt en inre avsky för det onda? Om så inte är fallet har vi aldrig verkligen sökt erhålla syndernas förlåtelse. Om vi aldrig har sökt Guds frid, så har vi heller aldrig funnit den. Orsaken till att vi inte fått förlåtelse för det förgångnas synder är att vi inte varit villiga att ödmjuka våra hjärtan och uppfylla de villkor, som är framställda i sanningens ord. Noggranna och uttryckliga föreskrifter ges oss i denna sak. Bekännelse av synd bör, vare sig den sker offentligt eller i enrum, komma från hjärtat och vara frivillig. Man får inte övertala syndaren att bekänna. Bekännelsen bör inte heller göras på ett lättsinnigt och vårdslöst sätt. Den som inte har något verkligt begrepp om hur avskyvärd synden är får heller inte övertalas till bekännelse av synd. En bekännelse som ger uttryck åt själens innersta känslor, skall tränga fram till den oändliga barmhärtighetens Gud. Psalmisten säger: ”Herren är nära dem som hava ett förkrossat hjärta och frälsar dem som hava en bedrövad ande.” Ps. 34:19.

Sann bekännelse är alltid detaljerad och ger klart uttryck för bestämda synder. Dessa kan vara av en sådan beskaffenhet att de bör framläggas endast för Gud. Det kan också vara sådana synder som bör bekännas för medmänniskor som lidit skada genom dem, eller det kan vara synder av offentlig beskaffenhet, vilka bör bli lika

offentligt bekända. Men alla bekännelser bör vara klart uttryckta och uppenbara just de synder som man begått.

På Samuels tid vandrade israeliterna bort från Guds vägar. De fick ta följderna av sina synder, ty de hade förlorat sin tro på Gud och sin insikt om hans makt och visdom att regera över dem, förlorat sitt förtroende för hans förmåga att försvara och genomföra sina syften. De vände sig bort från världsalltets härskare och ville ha samma slags regering som de omkringliggande nationerna. Innan de fann frid, gjorde de denna särskilda bekännelse: ”Till alla våra andra synder hava vi ock lagt det onda att vi hava begärt att få en konung.” 1 Sam. 12:19. Den synd de blivit överbevisade om, måste bli bekänd. Deras otacksamhet som skilde dem från Gud, vilade som en tung börda på deras hjärtan.

Den bekännelse av synd som inte åtföljs av uppriktig ånger och bättring, kan Gud inte godta. En sinnesändring måste äga rum. Vi måste lägga bort allting som strider mot Guds heliga vilja. Detta följer på verklig ånger över synden. Det verk som vi för vår del måste utföra, är tydligt framställt i följande ord: ”Tvån eder då och renen eder. Skaffen edert onda väsende bort ifrån mina ögon. Hören upp att göra, vad ont är ... Faren efter det rätt är, visen förtryckaren på bättre vägar, skaffen den faderlöse rätt, utfören änkans sak.” Om den ogudaktige ”giver tillbaka den pant han har fått och ersätter, vad han har rövat, och vandrar efter livets stadgar, så att han icke gör, vad orätt är, då skall han förvisso leva och icke dö”. Jes. 1:16, 17; Hes. 33:15. Paulus säger, då han talar om omvändelsen: ”Se, just detta, att I bleven bedrövade efter Guds sinne, huru mycket nit har

det icke framkallat hos eder, ja, huru många ursäkter, huru stor förtrytelse, huru mycken fruktan, huru mycken längtan, huru mycken iver, huru många bestraffningar! På allt sätt haven I bevisat, att I viljen vara rena i den sak det här gäller. ” 2 Kor.7:11.

När synden fått döva den moraliska känslan, kan överträdaren inte längre bedöma sina karaktärsfel och svagheter eller rätt förstå det onda han gjort. Om han inte ger efter för den helige Andes överbevisande kraft, blir inte alla hans synder uppenbarade för honom. Hans bekännelse blir varken uppriktig eller brinnande. Till varje bekännelse av sin brottslighet fogar han en ursäkt för sin överträdelse och påstår att om det inte hade varit för vissa omständigheter, skulle han inte ha fallit i den eller der synden, för vilken han nu står tillrättavisad. Sedan Adam och Eva hade ätit av den förbjudna frukten, grep dem en känsla av skam och fruktan. Deras första tanke var, hur de skulle kunna finna någon ursäkt för sin synd och komma undan den fruktade dödsdomen. När Herren frågade dem om deras synd svarade Adam, i det han lade skulden dels på Gud och dels på sin hustru: ”Kvinnan, som du har givit mig att vara med mig, hon gav mig av trädet, så att jag åt.” Kvinnan sköt skulden på ormen, i det hon sade ”Ormen bedrog mig, så att jag åt.” 1 Mos. 3:12, 13. Varför skapade du ormen? Varför tillät du honom komma in i Eden? Dessa var de frågor som hennes ursäkt innebar. Så försökte hon göra Gud ansvarig för deras fall. Självräddfärdighetens anda leder sitt ursprung från lögnens fader och har visat sig hos alla Adams söner och döttrar. Bekännelser av detta slag är inte ingivna av den helige Ande, och kan inte godtas av Gud. Sann omvändelse skall leda oss till att själva bära vår skuld och att

bekänna den utan omsvep eller undanflykter. I likhet med den stackar publiken skall vi inte ens våga lyfta våra ögon mot himmelen, utan skall ropa: ”Gud misskunda dig över mig syndare ” Och de som bekänner sin synd skall bli rättfärdiggjorda, ty Jesus skall frambära sitt blod till rening för varje ångerfull människa.

De exempel vi finner i Bibeln på sådan omvändelse och ödmjukhet, uppenbarar en bekännelseanda, i vilken det inte finns någon ursäkt för synden, inte heller något försök till självrättfärdigande. Paulus sökte inte urskulda sig. Han målade sina synder i de mörkaste färger och försökte inte förringa sin brottslighet. Han bekänner uppriktigt: ”Många av de heliga inspärrade jag i fängelse, sedan jag av översteprästerna hade fått fullmakt därtill ... Och överallt i synagogorna försökte jag gång på gång att genom straff tvinga dem till hädelse. I mitt raseri mot dem gick jag så långt, att jag förföljde dem till och med ända in i utländska städer.” Apg. 26:10, 11. Han tvekar inte att förklara, att ”Kristus Jesus har kommit i världen för att frälsa syndare, bland vilka jag är den främste”.

Den i hjärtat ödmjuka och förkrossade, som blivit omvänd genom sann ånger och bättring, skall uppskatta Guds kärlek genom det oändliga pris, som erlagts för honom på Golgata kors. Och liksom en son bekänner sin förseelse för en kärleksfull far, så skall den verkligt ångerfulle bekänna alla sina synder inför Gud. Och det står skrivet: ”Om vi bekänna våra synder, så är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet.” 1 Tim. 1:15 .

Kapitel 5

Hjärtats längtan efter Gud

GUD har sagt: ”I skolen söka mig, och I skolen ock finna mig, om I frågen efter mig av allt edert hjärta. Ty jag vill låta mig finnas av eder. ” Jer. 29:13 ,14.

Vi måste överlämna hela vårt hjärta åt Gud, annars kan aldrig den förändring ske som återställer hans avbild i oss. Av naturen är vi främmande för Gud. Den helige Ande beskriver vårt tillstånd så: ”Döda genom” edra ”överträdelser och synder”, ”hela huvudet är ju krankt, och hela hjärtat är sjukt”. Vi hålls fast i ”djävulens snara” i vilken vi är ”fångade” så att vi ”göra hans vilja”. Ef. 2:1; Jes. 1:5, 6; 2 Tim. 2:26. Gud önskar hela oss, göra oss fria, men detta kräver en fullständig omskapelse, en förnyelse av hela vår natur. Därför måste vi helt överlämna oss åt honom.

Striden mot det egna jaget är den största strid, som någonsin utkämpats. Vi måste överlämna oss själva helt åt Herren och helt ställa vår vilja under hans. Vi får kanske utkämpa en hård själskamp, men vi måste ödmjuka oss för Gud, innan vi kan bli förnyade i renhet.

Gud leder oss inte, såsom Satan gärna framställer det, genom att kräva blind underkastelse eller obetingad lydnad. Han vädjar i stället till förstånd och samvete. ”Kom, låt oss gå till rätta med

varandra”, (Jes. 1:18) är Skaparens uppmaning till dem han har skapat. Gud tvingar ingen av sina skapade varelser. Han kan inte erkänna en tillbedjan, som inte sker av fri vilja och upplyst sinne. En framtvungad underkastelse skulle förhindra all verklig sinnes- och karaktärsutveckling. Den skulle göra människan till en robot, men det är inte Skaparens avsikt. Han vill att människan, skapelsens krona, skall uppnå högsta möjliga utveckling. Han förelägger oss de största välsignelser som han vill låta oss få del av genom sin nåd. Han vädjar till oss att överlåta oss åt honom så att han får förverkliga sin vilja i oss. Det gäller för oss att välja, om vi vill bli frigjorda från syndens trældom och få del av Guds barns härliga frihet.

Då vi överlämnar oss åt Gud, måste vi utan förbehåll avstå från allt som skiljer oss från honom. Frälsaren säger: ”Likaså kan ingen av eder vara min lärjunge, om han icke försakar allt vad han äger.” Luk. 14:33. Vi måste ge upp allt som drar hjärtat bort från Gud. Kärleken till pengar och längtan efter välstånd blir för många en form av avguderi. Inflytande och världslig ära fångar andra. Åter andra älskar ett liv i självisk maklighet och frihet från ansvar. Men dessa förslavande band måste slitas. Vi kan inte tjäna både ”Gud och Mamon”. Vi är inte Guds barn, om vi inte är det helt och hållet. Det finns sådana som säger sig tjäna Gud, medan de på samma gång tror att de genom självkontroll kan efterleva hans lag, tillägna sig en rättfärdig karaktär och förvissa sig om frälsning. Deras hjärtan påverkas inte av någon djupare förståelse av Kristi kärlek. De tvingar sig till att utföra det kristliga livets plikter såsom något som Gud kräver av dem för att de därigenom skall vinna inträde i

himmelen. En sådan religion är värdelös. När Kristus bor i hjärtat, uppfylls själen av hans kärlek och av den glädje som gemenskap med honom skänker. När vi ständigt håller oss tätt invid hans sida och betraktar honom, glömmer vi oss själva. Kärleken till Kristus utgör drivfjädern till våra handlingar. De som upplever Guds betvingande kärlek, frågar inte hur litet de kan göra för att uppfylla Guds fordringar, utan söker uppnå fullkomlig harmoni med sin Återlösares vilja. Med uppriktig längtan överlämnar de sig helt och hållet åt honom och visar ett intresse som motsvarar det som de hoppas vinna. Att bekänna Kristus utan en sådan djupgående kärlek blir bara tomma ord, torr formalism och betungande plikt.

Tycker du att det är en alltför stor uppoffring att överlämna allt åt Kristus? Fråga då dig själv: "Vad har Kristus gjort för mig?" Guds Son gav oss allt -- liv, kärlek, och han led för vår återlösning. Kan då vi som är så ovärdiga denna stora kärlek, vägra att ge honom våra hjärtan? Varje ögonblick av vårt liv har vi fått erfara hans nåds välsignelse, och just därför kan vi inte helt fatta det djupa av okunnighet och misär, varifrån han har räddat oss. Kan vi se på honom, som blev plågad för våra synders skull, och ändå motstå all hans kärlek och uppoffring? När vi tänker på till vilket oändligt djupa av förnedring härlighetens Herre steg ned, kan vi då klaga över, att vi inte kan få evigt liv utan strid och självförnekelse?

Självmedvetna människor frågar: "Varför behöver jag uthärda ånger och förödmjukelse, innan jag kan bli förvissad om att Gud antagit mig?" Jag hänvisar dig till Kristus. Han var utan synd, och ännu mer, han var himmelens furste, men han tog på sig syndens

förnedring för människans skull. Han ”blev räknad bland överträdare, han som bar mångas synder och bad för överträdarna.” Jes. 53:12.

Vad försakar vi, då vi ger allt? Ett av synd besmittat hjärta, som vi överlämnar åt Jesus att rena i sitt eget blod, att frälsa genom sin oändliga kärlek. Och ändå förefaller det många gånger att vara allt för svårt för oss att utan förbehåll och sidotankar ge allt.

Gud fordrar inte, att vi skall försaka något som är av värde för oss att behålla. I allt han gör har han sina barns välfärd i sikte. O, att alla som har tagit emot Kristus kunde inse, att han har någonting oändligt mycket bättre att bjuda dem, än vad de själva söker efter! Vi gör vår egen själ den största skada och orättvisa, då vi tänker och handlar i strid mot Guds heliga vilja. Vi kan inte vinna någon sann glädje, då vi vandrar på den stig, som han förbjuder. Han vet vad som är bäst för oss och han ordnar allt för sina barns välfärd. Överträdarens väg leder däremot till misär och undergång.

Det är fel att tro att Gud finner någon tillfredsställelse av att se sina barn lida. Hela himmelen är intresserad av att vi blir lyckliga. Vår himmelske Fader berövar aldrig dem han skapat något som kan bereda dem glädje. Gud fordrar av oss, att vi skall undvika sådant som för olycka och missräkning med sig och som stänger sällhetens och himmelens portar för oss. Världens Återlösare vill ta emot oss just sådana vi är med alla våra behov, ofullkomligheter och svagheter. Han vill inte bara rena oss från synd och återlösa oss genom sitt blod, utan han vill också tillfredsställa hjärtats innersta

längtan hos alla som är villiga att ta på sig hans ok och bära hans bördor. Han vill ge frid och ro åt alla som kommer till honom för att få livets bröd. Han fordrar av oss, att vi skall uppfylla endast de plikter, som kan leda oss till sådana höjder av sällhet, som de icke-kristna aldrig kan nå. Själens sanna och glädjefyllda liv består i att äga Kristus, härlighetens hopp.

Många frågar: "Hur skall jag överlämna mig själv åt Gud?" Du vill bli hans, men din moraliska kraft är svag, du är kringsnärjd av tvivel och bunden av ditt syndfulla livs vanor. Dina löften och beslut liknar rep av sand. Du kan inte tygla dina tankar, dina bevekelsegrunder, dina känslor. Kännedommen om dina brutna löften, dina ouppfyllda beslut försvagar ditt förtroende för din egen uppriktighet och kommer dig att tro, att Gud inte kan anta dig, men du behöver inte förtvivla. Vad du behöver förstå är viljans sanna kraft. Det är den, som är den härskande kraften i vår natur och som ger kraft att fatta beslut och att välja mellan gott och ont. Allting beror på ett rätt bruk av viljan. Gud har gett människan kraft att välja för sig själv. Denna förmåga står under hennes förvaltning. Du kan inte förändra ditt eget hjärta. Du kan inte av dig själv älska Gud, men du kan välja att tjäna honom. Du kan åt honom överlåta din vilja, så att han får verka i dig både att vilja och att göra så som han finner bäst. Så kommer hela din natur under Kristi Andes inflytande. Du inriktas på att älska honom, dina tankar kommer att överensstämma med hans vilja.

Vår längtan efter renhet och rättfärdighet är riktig, så långt den når, men om vi låter oss nöja därmed, kommer den inte att bli oss till

någon nytta. Många skall gå förlorade, trots att de vill och hoppas att bli kristna. De kommer aldrig så långt att de överlämnar sin vilja åt Gud. De väljer inte att bli kristna nu. Genom att rätt öva viljekraften kan en fullständig förändring åstadkommas i vårt liv. Genom att ställa vår vilja under Kristi vilja förenar vi oss med den makt som behärskar alla andra makter och krafter. Vi får kraft från höjden att stå fasta, och genom att ständigt överlämna oss i Guds händer skall vi få kraft att vandra i ett nytt liv, nämligen trons liv.

Kapitel 6

Gud tar emot den som tror

NÄR ditt samvete har väckts av den helige Ande, har du förstått något av syndens ondska och makt. Du grips av sorg och skuldkänsla och kommer att betrakta den med avsky. Du inser att synden har skilt dig från Gud och att du är slav under det ondas makt. Ju större ansträngningar du gör för att befria dig ur denna trældom, dess tydligare inser du din hjälplöshet. Dina bevekelsegrunder är onda, ditt hjärta är orent. Du ser att ditt liv har varit fullt av själviskhet och synd. Du längtar efter förståelse, rening och befrielse. Vad kan du göra för att komma i harmoni med Gud och bli lik honom?

Du behöver frid -- himmelens frid, förlåtelse och kärlek i din själ. Pengar kan inte köpa den, mänskligt förstånd kan inte skaffa den, visdom kan inte vinna den, du kan aldrig hoppas att genom dina egna bemödanden erhålla den. Men Herren erbjuder dig den såsom gåva, "utan penningar och för intet". Jes. 55:1. Den är din, om du bara räcker ut din hand och tar emot den. Herren säger: "Om edra synder än äro blodröda, så kunna de bliva snövita, och om de äro röda såsom scharlakan, så kunna de bliva såsom vit ull." Jes. 1:18. "Jag skall giva eder ett nytt hjärta och låta en ny ande komma i edert bröst." Hes. 36:26.

Du har bekänt och av hjärtat övergett dina synder. Du har

beslutat att överlämna dig själv åt Gud. Gå då till honom och bed honom avtvå dina synder och ge dig ett nytt hjärta. Tro sedan att han gör det, därför att han har lovat det. Detta är vad Jesus lärde oss medan han vandrade här på jorden -- att den gåva Gud lovar oss är vår, så snart vi tror att vi får den. Jesus botade folkets sjukdomar, då de trodde på hans makt. Han hjälpte dem i synliga ting och ingav dem därigenom förtroende till honom med hänsyn till de ting, som de inte kunde se eller fatta. De blev därigenom övertygade om, att han hade makt att förlåta synder. Detta uttryckte han tydligt, då han botade den lame mannen: ”Men för att I skolen veta att Människosonen har makt här på jorden att förlåta synder, så stå upp’ -- sade han nu till den lame -- ’och tag din säng och gå hem’.” Matt. 9:6. Och evangelisten Johannes säger, när han talar om Jesu underverk: ”Dessa hava blivit uppskrivna, för att I skolen tro, att Jesus är Messias, Guds Son, och för att I genom tron skolen hava liv i hans namn.” Joh. 20:31. Av Bibelns enkla berättelser om hur Jesus botade de sjuka, kan vi lära oss, hur vi skall tro på honom och få syndernas förlåtelse. Låt oss läsa berättelsen om den sjuke mannen vid Betesda. Mannen var hjälplös; han hade inte kunnat använda sina ben på trettioåtta år. Ändå sade Jesus till honom: ”Stå upp, tag din säng och gå.” Den sjuke kunde ha svarat: ”Herre, om du gör mig frisk, så skall jag lyda ditt ord.” Men nej, han trodde strax Jesu ord. Han trodde, att han redan var frisk och försökte strax att göra, såsom han blivit tillsagd. Han beslöt att gå, och han lyckades. Han handlade efter Kristi ord, och Gud gav honom styrka. Han blev botad.

Så kan också vårt läge såsom syndare betraktas. Vi kan

ingenting göra för att försona begångna synder. Vi kan inte omskapa vårt hjärta eller göra oss själva rättfärdiga. Gud har emellertid lovat att göra allt detta för oss var och en personligen genom Kristus. Du tror detta löfte. Du bekänner dina synder och överlämnar dig själv åt Gud. Du beslutar dig för att tjäna honom. Så säkert som du gör detta, skall Gud uppfylla sitt ord på dig. Om du tror löftet, tror att du har erhållit förlåtelse och rening genom Jesu blod, så gör Gud detta till en verklighet. Du blir helad, liksom Jesus gav den lame mannen kraft att gå, då han trodde att han var botad. Om du tror det, så är det så.

Vänta inte till dess du känner, att du är fri, utan säg: ”Jag tror det; det är så, inte därför att jag känner det, utan därför att Gud har lovat det.”

Jesus säger: ”Allt vad I bedjen om och begären, tron, att det är edert givet; och det skall ske eder så.” Mark. 11:24. Men det finns ett villkor för att detta löfte skall uppfyllas, nämligen att vi beder i överensstämmelse med Guds vilja. Och det är ju Guds vilja att rena oss från synd, att göra oss till sina barn och att ge oss kraft att leva ett rättfärdigt liv. Alltså kan vi bedja om dessa välsignelser och tro, att vi får dem och tacka Herren för att vi har fått dem. Det är vår förmån att få gå till Jesus och bli renade och kunna stå inför Guds heliga lag utan skam eller samvetsförebråelser. ”Så finnes nu ingen fördömelse för dem som äro i Kristus Jesus.” Rom. 8:1.

Därefter är vi inte våra egna, vi är dyrt köpta. Vi har blivit återlösta, inte med förgängliga ting, silver eller guld, ”utan med

Kristi dyra blod, såsom med blodet av ett felfritt lamm utan fläck". 1 Petr. 1:18, 19. Genom den enkla handlingen att tro på Gud har den helige Ande väckt nytt liv i våra hjärtan. Vi är såsom barn, födda i Guds familj, och han älskar oss lika högt som han älskar sin Son.

När du överlämnar dig själv åt Jesus, så dra dig inte tillbaka, gå inte bort från honom, utan säg dag för dag: "Jag tillhör Kristus. Jag har överlämnat mig själv åt honom." Bed att Gud ger dig sin Ande och bevarar dig genom sin nåd. Genom att överlämna dig åt Gud och genom att tro på honom blev du hans barn. Då skall du också leva genom honom. Aposteln säger: "Såsom I nu haven mottagit Kristus Jesus, Herren, så vandren i honom." Kol. 2:6.

Somliga tycks tro att de måste stå på prov och bevisa inför Herren att de verkligen är omvända, innan de kan göra anspråk på hans välsignelse. Men vi kan ta emot Guds välsignelse just nu. Vi måste ha Guds nåd, Kristi Ande, att hjälpa oss i vår svaghet annars kan vi inte stå emot det onda. Jesus vill att vi skall komma till honom just som vi är, bristfälliga och hjälplösa. Vi får komma med all vår svaghet, vårt oförstånd, vår synd och i ånger falla ned för hans fötter. Han vill framför allt ta hand om oss i kärlek, förbinda våra sår och rena oss från all orenhet.

I detta avseende är det som tusenden misstar sig. De tror inte att Jesus förlåter dem. De tar inte Gud på hans ord. Alla som uppfyller villkoren, har förmånen att få förvissning om, att de får fri förlåtelse för varje synd. Tvivla inte längre på att Guds löften är ämnade för dig. De tillhör alla ångerfulla överträdare. Genom

Kristus kan vi få nåd och kraft. Tjänande änglar förmedlar denna hjälp till varje troende människa. Ingen är så syndig, att han inte kan finna kraft, rening och rättfärdighet i Kristus, som dog för oss. Han längtar efter att få avkläda oss vår syndbefläckade klädnad och iföra oss rättfärdighetens vita klädnad. Han bjuder oss att leva och inte att dö.

Gud handlar inte med oss, såsom vi handlar med varandra. Hans tankar är barmhärtighetens tankar. Han säger: ”Den ogudaktige övergive sin väg och den orättfärdige sina tankar och vände om till Herren, så skall han förbarma sig över honom, och till vår Gud ty han skall beskära mycken förlåtelse.” ”Jag utplånar dina överträdelser såsom ett moln och dina synder såsom en sky.” Jes. 55:7; 44:22.

”Jag har ju ingen lust till någons död, säger Herren, Herren. Omvänden eder därför, så fån I leva.” Hes. 18:32. Fienden står färdig att fördunkla Guds dyrbara löften för oss. Han vill släcka varje gnista av hopp och varje stråle av ljus i vår själ, men vi får inte tillåta honom att göra det. Lyssna inte till frestaren, utan säg: ”Jesus dog, för att jag skulle få leva. Han älskar mig och vill inte att jag skall förgås. Jag har en medlidsam Fader i himmelen och fastän jag har ringaktat hans kärlek, fastän jag har slösat bort de välsignelser han har gett mig, vill jag stå upp och gå till min Fader och säga: ’Fader, jag har syndat mot himmelen och inför dig; jag är icke mer värd att kallas din son. Låt mig bliva såsom en av dina legodrängar.’” Liknelsen talar om hur den förlorade sonen skall bli mottagen: Och medan han ännu var långt borta, fick hans fader se

honom och ömkade sig över honom och skyndade emot honom och föll honom om halsen och kysste honom innerligt. Luk. 15:18-20.

Denna liknelse, hur talande den än är, uttrycker dock inte fullständigt vår himmelske Faders omätliga barmhärtighet. Herren säger genom profeten: ”Med evig kärlek har jag älskat dig; därför låter jag min nåd förbliva över dig.” Jer. 31:3

Medan vi ännu är långt från Faderns hus och slösar bort vara ägodelar i främmande land, ömmar Faderns hjärta för oss; och varje längtan som väcks i själen efter att återvända till Gud är Andens milda vädjan, i det han övertalar och förmanar samt drar de vilsegångna till Faderns kärleksfulla hjärta.

Hur kan du med Bibelns rika löften framför dig ge rum för tvivel? Kan du tro att när en ångerfull syndare längtar efter att återvända, och att överge synden, Herren då med stränghet skulle hindra honom från att med ångerfullt hjärta falla ned för hans fötter? Bort med sådana tankar! Ingenting är mera skadligt för din själ än att hysa sådana tankar om vår himmelske Fader. Han hatar synden, men älskar syndaren, och han utgav sig själv i Kristi person, på det att alla som vill skulle bli frälsta och få evig lycka i härlighetens rike. Kunde han ha använt mera uttrycksfulla och milda ord för att förklara sin kärlek till oss, än just dem han valt? Han säger: ”Kan då en moder förgäta sitt barn, så att hon icke har förbarmande med sin livsfrukt? Och om hon än kunde förgäta sitt barn, så skulle jag dock icke förgäta dig.” Jes. 49:15. Se frimodigt upp, du som tvivlar och ängslas, ty Jesus lever och beder för dig. Tacka Gud för att han

utgav sin Son och bed, att han inte skall ha dött förgäves för dig. Anden inbjuder dig idag. Kom till Jesus med hela ditt hjärta, så får du ta emot hans välsignelser.

När du läser Guds löften, kom då ihåg, att de är uttryck för ousäglig kärlek och medkänsla. Den eviga kärlekens hjärta hyser ett obegränsat medlidande med syndaren. ”I honom hava vi förlossning genom hans blod, förlåtelse för våra synder, efter hans nåds rikedom.” Ef. 1:7. Tro bara att Gud är din hjälpare. Han vill återupprätta sin bild i oss. När vi kommer till honom och bekänner och ångrar våra synder, så ger han oss nåd och förlåtelse.

Kapitel 7

Vem är en sann kristen?

”ALLTSÅ, om någon är i Kristus, så är han en ny skapelse. Det gamla är förgånget; se, något nytt har kommit!” 2 Kor. 5:17.

Man kan kanske inte säga när och var man blev omvänd till Gud, inte heller så noga beskriva alla omständigheter i samband därmed. Men detta bevisar inte att man inte är omvänd. Kristus sade till Nikodemus: ”Vinden blåser vart den vill, och du hör dess sus, men du vet icke, varifrån den kommer, eller vart den far; så är det med var och en som är född av Anden.” Joh. 3:8. Såsom vinden, som man inte kan se men ändå känna verkningarna av, så verkar Guds Ande på våra hjärtan. Den pånyttfödande kraften, som intet mänskligt öga kan se, tänder nytt liv i själen, skapar en ny människa efter Guds avbild.

Guds Ande verkar tyst och omärkligt, men resultatet av hans verk är uppenbart. Om hjärtat blivit förnyat genom Guds Ande, så visar vårt liv att så har skett. Vi kan själva inte göra någonting för att omskapa våra hjärtan eller ändra vårt liv i överensstämmelse med Guds vilja. Vi får inte heller i något avseende förtrösta på oss själva eller på våra goda gärningar, men vårt liv skall dock uppenbara, om Guds nåd är verksam i våra liv. En förändring skall märkas i vår karaktär, i våra vanor och i vårt dagliga liv. Skillnaden mellan vad vi har varit och vad vi nu är skall bli tydlig och avgörande. Karaktären

uppenbaras inte genom tillfälliga välgärningar eller tillfälliga förseelser, utan genom den inriktning, som våra vanor nu fått i ord och handlingar.

Det är sant, att det kan finnas en yttre redbarhet i vårt sätt att leva, utan att hjärtat blivit förnyat genom Kristi kraft. En önskan att vinna inflytande och andras aktning kan utgöra drivfjädern till ett gott och hederligt liv. Självaktning kan leda oss till att utvärtes undvika det onda. En självisk människa kan vara frimodig. Hur skall vi då avgöra på vilken sida vi står?

Vem behärskar våra hjärtan? På vem är våra tankar riktade? Vem älskar vi att tala om? Vem ägnar vi vår varmaste tillgivenhet och våra bästa krafter? Om vi hör Kristus till, så kretsar våra tankar kring honom och det som rör honom. Allt vi har och är helgas åt honom. Vi längtar efter att likna honom. Vi behärskas av hans Ande, gör hans vilja och söker leva som han vill i allting.

De som blivit nya skapelser i Kristus Jesus, skall bära Andens frukt: "Kärlek, glädje, frid, tålmod, mildhet, godhet, trofasthet, saktmod, återhållsamhet." De skall inte längre rätta sig efter sina tidigare vanor, utan i tro på Guds Son vandra i hans fotspår, återspegla hans karaktär samt rena sig själva, såsom han är ren. Det som de en gång hatade, älskar de nu och det som de en gång älskade, påverkar dem inte längre. De stolta och egensinniga blir ödmjuka och milda. De fåfänga och högmodiga blir allvarliga och blygsamma. Alkoholisten blir nykter och den osedlige ren. De lägger bort världens fåfängliga seder och mode. De kristna söker

inte efter yttre prydnader. Deras prydnad skall bestå i ”hjärtats fördolda människa, smyckad med den saktmodiga och stilla andens oförgängliga väsende; ty detta är dyrbart inför Gud”. 1 Petr. 3:3,4.

Det finns inget bevis på verklig omvändelse, såvida inte livet blir förändrat. Om den omvände infriar sina löften, återställer vad han stulit, bekänner sina synder samt älskar Gud och sina medmänniskor, kan han vara förvissad om, att han har övergått från döden till livet.

Då vi såsom felande och syndiga människor kommer till Kristus och får del av hans förlåtande nåd, fylls hjärtat av hans kärlek. Varje börda blir lätt, ty det ok, som Kristus lägger på oss, är lätt. Det blir en lust att uppfylla våra plikter, och det går lätt att göra uppoffringar. Den stig som förut tycktes omgiven av mörker, upplyses nu av ett ljus som strömmar ut från Rättfärdighetens sol.

Kristi rena karaktär skall återspeglas i hans efterföljare. Det var hans lust att göra Guds vilja. Kärlek till Gud och iver för hans vilja var den drivande kraften i vår Frälsares liv. Kärleken förskönade och förädlade alla hans handlingar. Kärleken är av Gud. Ett inte pånyttfött sinne kan inte åstadkomma den. Den finns bara i den människas sinne, där Jesus bor. ”Vi älska, därför att han först har älskat oss.” 1 Joh. 4:19. I den människa som blivit omskapad av den gudomliga nåden, är kärleken drivfjädern och ger ny riktning åt alla böjelser, behärskar alla begär och önsknningar, övervinner fientlighet och förädlar hjärtat. Denna kärlek gör livet ljusare och utövar ett förädlade inflytande överallt omkring oss.

Det är framför allt två misstag, som Guds barn -- särskilt de som nyligen har börjat förtrösta på hans nåd -- behöver akta sig för. Det första av dessa har vi redan berört, nämligen att förtrösta på egna gärningar eller på någonting som man själv gör för att återföra sitt sinne i harmoni med Guds vilja. Den som söker uppnå en ren karaktär genom egna bemödanden att hålla Guds lag, försöker något som är omöjligt. Allt som människan gör utan Kristus är besmittat med själviskhet och synd. Det är endast Kristi nåd som genom tron kan göra oss helgade.

Det motsatta men inte mindre farliga misstaget är att tron på Kristus fritar människan från att hålla Guds lag och att gärningarna, då man genom tron blir delaktig av Kristi nåd, ej har någonting att göra med vår återlösning.

Lägg märke till, att lydnad inte bara är en yttre överensstämmelse med Guds fordringar, utan består i en tjänst, som kommer av kärlek. Guds lag är ett uttryck för Guds natur. Den är införlivad med kärlekens stora princip och är följaktligen grundvalen för hans regering såväl i himmelen som på jorden. Om våra hjärtan blivit förnyade efter Guds avbild, om den gudomliga kärleken är inplantad i själen, skall då inte Guds lag uppfyllas i vårt liv? När kärlekens princip är inplantad i oss och vi blivit förnyade efter hans avbild som skapade oss, är det nya förbundets löfte uppfyllt: "Jag skall lägga mina lagar i deras hjärtan, och i deras sinnen skall jag skriva dem." Hebr. 10:16. Och om lagen är inskriven i hjärtat, skall då inte karaktären utvecklas i

överensstämmelse med den? Lydnad -- kärlekens tjänst och trohet -- är det sanna kännemärket på en Jesu lärjunge. Därför säger Bibeln: "Däri består kärleken till Gud, att vi hålla hans bud." "Den som säger sig hava lärt känna honom och icke håller hans bud, han är en lögnare, och i honom är icke sanningen." 1 Joh. 5:3; 2:4. I stället för att tron skulle frita oss från lydnad, är det tron och den enbart som gör oss delaktiga av Kristi nåd och gör det möjligt för oss att lyda hans bud.

Vi får inte frälsning genom lydnad, ty frälsningen är Guds fria gåva, som vi får genom tron, men lydnaden är trons frukt. "Och I veten, att Han uppenbarades, för att han skulle borttaga synderna; och synd finnes icke i honom. Var och en som förbliver i honom, han syndar icke; var och en som syndar, han har icke sett honom och icke lärt känna honom." 1 Joh. 3:5, 6. Om vi förblir i Kristus, om Guds kärlek bor i oss, så skall våra känslor, våra tankar, våra handlingar stämma överens med Guds vilja, så som den är uttryckt i hans heliga lag. "Kära barn, låten ingen förvilla eder. Den som gör, vad rättfärdigt är, han är rättfärdig, likasom Han är rättfärdig." 1 Joh. 3:7. Guds heliga lag, så som den är framställd i de från Sinai berg kungjorda tio buden, uppenbarar vad rättfärdighet är.

En tro på Kristus, som föreger sig frita människan från hennes skyldighet att lyda Gud, är inte tro utan förmäthenhet. "Av nåden ären I frälsta genom tro." "Så är ock tron i sig själv död, om den icke har med sig gärningar." Ef. 2:8; Jak. 2:17. Jesus sade om sig själv, innan han kom till jorden: "Att göra din vilja, min Gud, är min lust och din lag är i mitt hjärta." Ps. 40:9. Och strax före sin

himmelsfärd sade han: ”Jag har hållit min Faders bud och förbliver i hans kärlek.” Joh. 15:10. Bibeln säger: ”Därav veta vi, att vi hava lärt känna honom, därav att vi hålla hans bud ... Den som säger sig förbliva i honom, han är ock pliktig att själv så vandra, som Han vandrade.” 1 Joh. 2:3-6. ”Kristus själv led för eder och efterlämnade åt eder en förebild, på det att I skullen följa honom och vandra i hans fotspår.” 1 Petr. 2:21.

Villkoret för evigt liv är detsamma nu, som det alltid har varit - - detsamma som det var i paradiset, innan våra första föräldrar föll i synd -- fullkomlig lydnad för Guds lag, fullkomlig rättfärdighet. Om evigt liv kunde erhållas på något annat villkor än detta, så skulle hela världsalltets sällhet sättas på spel. Synden med alla dess följder av sorg och elände skulle bli förevigad.

Det var möjligt för Adam att före fallet utveckla en rättfärdig karaktär genom lydnad för Guds lag. Men han misslyckades. På grund av hans synd äger människan nu en syndig natur och kan inte göra sig själv rättfärdig. Då vi av naturen är syndiga, kan vi inte fullkomligt lyda en helig lag. Vi har i oss själva ingen rättfärdighet, genom vilken vi kan uppfylla Guds lags fordringar. Men Kristus har berett en utväg till räddning. Då han levde här på jorden, utstod han prövningar och frestelser, sådana som vi aldrig har varit utsatta för. Han levde ett syndfritt liv, han dog för oss, och nu erbjuder han sig att ta våra synder och ge oss sin rättfärdighet. Om vi alltså överlämnar oss själva åt honom, tar emot honom såsom var Frälsare, så skall vi, hur syndiga vi än må ha varit, för hans skull bli räknade rättfärdiga. Vi skall bli iklädda Kristi rättfärdighet i stället för vår

egen, och Gud skall ta emot oss, såsom om vi aldrig hade syndat.

Och ännu mer: Kristus förändrar hjärtat. Han tar sin boning där genom tron. Denna förening med Kristus vidmakthålls genom tron. Genom att vi ständigt överlämnar vår vilja åt honom, och så länge detta sker, skall han verka i oss både att vilja och att göra efter hans vilja. Då kan vi säga: ”Det liv, som jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig.” Gal. 2:20. Jesus sade därför till sina lärjungar: ”Det är icke I, som skolen tala, utan det är eder Faders Ande, som skall tala i eder.” Matt. 10:20. När Kristus verkar genom oss, skall vi uppenbara samma anda och göra samma gärningar som han gjorde, nämligen rättfärdighetens och lydnadens gärningar.

Vi har därför i oss själva ingenting som vi kan berömma oss av. Vi har ingen anledning till självupphöjelse. Den enda grunden för vårt hopp är den rättfärdighet som Kristus tillräknar oss samt den rättfärdighet som hans Ande åstadkommer i och genom oss.

När vi talar om tro, bör vi komma ihåg, att det finns olika slags tro. Det finns en överbevisning, som är helt olik den sanna tron. Guds existens och makt, hans Ords sannfärdighet är fakta, som inte ens Satan och hans änglar kan förneka. Bibeln säger, att ”också de onda andarna tro det och bäva”. Jak. 2:19. Men detta är inte sann tro. Då vi emellertid inte endast tror Guds ord, utan även underordnar oss hans vilja; då hjärtat överlämnas åt honom och han är föremål för vår kärlek, då har vi sann tro -- en tro som verkar i kärlek och renar själen. Genom denna tro blir hjärtat förnyat efter

Guds avbild. Den som i sitt oomvända tillstånd inte var "Guds lag underdånig" och inte heller kunde vara det, kommer att älska Guds bud och kan med psalmisten utropa: "Huru kär har jag icke din lag! Hela dagen begrundar jag den." Ps. 119:97. Lagens rättfärdighet fullbordas i oss som "vandra icke efter köttet, utan efter Anden". Rom. 8:4.

Det finns några som har erfarit Guds förlåtande kärlek i sina hjärtan. De vill verkligen vara Guds barn, men de inser på samma gång, att deras karaktär är ofullkomlig, deras liv bristfälligt. De är färdiga att betvivla att deras hjärtan verkligen blivit förnyade genom den helige Ande. Till dem vill jag säga: Dra er inte tillbaka i förtvivlan. Vi måste ofta falla ned inför Jesu fötter och utgjuta bittra tårar för våra felsteg och svagheter. Men vi bör dock inte förlora modet. Om vi också skulle bli besegrade av fienden, har vi inte förkastats eller övergetts av Gud. Nej, Kristus står vid Guds högra sida och manar gott för oss. Den älskade lärjungen Johannes sade: "Mina kära barn, detta skriver jag till eder, för att I icke skolen synda. Men om någon syndar så hava vi en förespråkare hos Fadern, Jesus Kristus, som är rättfärdig." 1 Joh. 2:1. Glöm inte Kristi ord: "Fadern själv älskar eder." Joh. 16:27. Han vill återupprätta dig, se sin egen renhet och helighet återspeglad i din karaktär. Om du bara vill överlämna dig själv åt honom, så skall han, som har börjat ett gott verk i dig, också fullborda det intill Jesu Kristi dag. Bed mera innerligt, tro med mera tillförsikt. När du mister förtroendet för din egen kraft, så förtrösta på Återlösarens makt och tacka honom som är din frälsning.

Ju innerligare din förening med Jesus blir, dess ofullkomligare skall du synas i dina egna ögon. Din andliga syn skall bli klarare, och din ofullkomlighet skall framstå i bjärtare färger, då du skådar den i ljuset av hans fullkomliga natur. Detta är ett tecken på att Satan förlorat sin förförelsemakt över dig och att Guds Andes livgivande inflytande verkar på ditt hjärta.

Ingen djup kärlek kan bo i våra hjärtan, om vi inte inser vårt eget syndiga tillstånd. Om vi blivit omskapade genom Kristi nåd, beundrar vi hans gudomliga egenskaper. Om inte inser vår egen moraliska ofullkomlighet, är detta ett klart bevis för att vi inte fått inblick i skönheten och fullkomligheten i Kristi karaktär.

Ju mindre vi ser som är värt att beundra hos oss själva, dess mer skall vi se som är värt att beundra i Frälsarens andliga renhet och älskvärdhet. Insikten om vårt eget fördärvade tillstånd skall driva oss till honom som kan förlåta. Då vi inser vår egen hjälplöshet och längtar efter Kristus, skall Frälsaren mäktigt uppenbara sig för oss. Och ju mer vi känner vårt behov av honom och hans Ord, dess mera upphöjda begrepp skall vi få om hans karaktär och dess fullkomligare skall vi återspegla hans bild.

Kapitel 8

Ett nytt liv i Kristus

DEN sinnesändring, genom vilken vi blir Guds barn, omtalas i Bibeln såsom en födelse. Den liknas också vid uppspirandet av den goda säd som en man sått i sin åker. Så måste de nyomvända liksom ”nyfödda barn” ”växa upp” (1 Petr. 2:2; Ef. 4:15) till fullkomliga män och kvinnor i Kristus Jesus. De bör växa och frambringa frukt såsom den goda säden i åkern. Profeten Jesaja säger, att de ”skola kallas rättfärdighetens terebinter, planterade av Herren till hans förhärligande”. Jes. 61:3. Så hämtas bilder ur naturen, för att vi bättre skall kunna förstå det andliga livets hemligheter.

Människan kan inte genom all sin vishet och skicklighet frambringa liv ens hos det allra minsta föremål i naturen. Endast genom det liv Gud gett växter och djur kan de leva. Och han är även den ende, som kan väcka andligt liv i våra hjärtan. Utan att en människa blir född på nytt, (Joh. 3:3) kan hon inte bli delaktig av det liv, som Kristus kom till världen för att ge henne.

Såsom det är med livet, är det också med tillväxten: det är Gud som utvecklar knoppen till blomma och blomman till frukt. Det är genom hans allmakt, som säden utvecklar ”först strå och sedan ax, och omsider finnes fullbildat vete i axen”. Mark. 4:28. Profeten Hosea säger om Israel: ”Han skall blomstra såsom en lilja”, och ”de skola grönska såsom vinträd.” Hos. 14:6, 8. Och Jesus bjuder oss:

”Beskåden liljorna på marken, huru de växa.” Matt. 6:28. Liljorna växer inte genom sina egna bekymmer och bemödanden, utan genom att ta emot vad Gud har gett dem för att underhålla deras liv. Ett barn kan inte påskynda sin växt. Lika litet kan du genom dina bekymmer och dina egna bemödanden växa till i andligt avseende. Liljan såväl som barnet växer genom att från sin omgivning ta emot det som är nödvändigt för dess liv -- luft, ljus och näring. Vad dessa naturens gåvor är för växterna och djuren, det är Kristus för dem som förtröstar på honom. Han är för dem deras ”eviga ljus”, deras ”sol och sköld”. Jes. 60:19; Ps. 84:12. Han skall bli ”såsom dag för Israel”, ”han vare lik regnet, som faller på ängen, lik en regnskur, som vattnar jorden”. Hes. 14:6; Ps. 72:6. Han är det levandet vattnet och ”Guds bröd ... som kommer ned från himmelen och giver världen liv”. Joh. 6:33.

Då Gud utgav sin Son och skänkte oss den oskattbara gåvan, omgav han världen med en atmosfär av kärlek och nåd, lika verklig som luften omkring vårt jordklot. Alla som inandas denna livgivande atmosfär, skall få andligt liv samt växa upp till fullkomliga män och kvinnor i Kristus Jesus.

Liksom blomman vänder sig mot solen, för att solljuset skall bidra till att fullkomna dess skönhet i form och färg, så skulle vi vända oss mot Rättfärdighetens sol, så att det himmelska ljuset skulle lysa på oss och förvandla vår karaktär till Kristi likhet.

Jesus framhåller samma sanning, när han säger: ”Förbliven i mig, så förbliver ock jag i eder. Såsom grenen icke kan bära frukt av

sig själv, utan allenast om den förbliver i vinträdet, så kunnen I det ej heller, om I icke förbliven i mig ... ty mig förutan kunnen I intet göra.” Joh. 15:4, 5. Vi kan lika litet leva ett heligt liv utan Jesus, som grenen kan växa och bära frukt utan att vara förenad med vinträdet. Utan honom har vi intet liv -- ingen kraft att motstå frestelser eller tillväxa i nåd och helighet. Men om vi förblir i honom och hämtar vårt liv och vår styrka från honom, skall vi inte vissna, utan blomstra och bära frukt, vi skall bli lika ”träd, planterade vid vattenbäckar”.

Många tror att de i egen kraft måste utföra en del av detta arbete. Genom tron tog de emot syndernas förlåtelse av Jesus, men nu söker de att leva ett rättfärdigt liv i egen kraft. Men varje sådant försök måste misslyckas. Jesus säger: ”Utan mig kunnen I intet göra.” Vår tillväxt i nåden, vår duglighet, vår glädje -- allt är beroende av vår förening med Jesus. Det är genom innerlig förening med honom -- genom att förbli i honom -- som vi tillväxer i nåden. Han är inte bara trons begynnare, utan han är även dess fullkomnare. Han skall vara med oss inte bara vid början och slutet av vår vandring, utan han skall även följa oss under hela vår färd. David säger: ”Jag har haft Herren för mina ögon alltid; ja, han är på min högra sida, jag skall icke vackla.” Ps. 16:8.

Om någon frågar: Hur skall jag kunna förbli i Kristus? så vill jag svara: På samma sätt som du tog emot honom. ”Såsom I nu haven mottagit Kristus Jesus, Herren, så vandren i honom.” ”Min rättfärdige skall leva av tro.” Kol. 2:6; Hebr. 10:38. Du gav dig själv åt Gud för att endast vara hans, för att tjäna och lyda honom, och du

tog emot Jesus som din Frälsare. Du kunde inte själv försona dina synder eller förnya ditt hjärta. Men sedan du överlämnat dig själv åt Gud, trodde du att han för Kristi skull gjorde allt detta för dig. Genom tron blev du Kristi egendom. Genom tron skall du växa upp till honom -- genom att ge och ta emot. Du måste ge allt -- ditt hjärta, din vilja och din tjänst. Du måste ge dig själv åt honom för att göra allt han säger att du skall göra. Men du måste också ta emot allt. Kristus, fullheten av all välsignelse, skall bo i ditt hjärta, vara din styrka, din rättfärdighet, din evige hjälpare -- för att du skall få kraft att vandra på lydnadens väg.

Överlämna dig själv åt Gud om morgonen, och låt det bli det första du gör. Säg till din Frälsare: ”Ta mig, Herre, och gör mig helt till din. Jag underkastar mig din vilja i såväl stort som smått. Använd mig idag i din tjänst. Förbli hos mig och låt allt mitt arbete behaga dig.” Detta gäller för varje dag. Du bör varje morgon överlämna dig åt Gud för hela dagen. Överlämna också dina planer åt honom. Låt honom göra med dem efter sitt behag -- antingen genomföra dem eller tillåta att de blir om intet. Så kan du varje dag överlämna dig i Guds hand, och så skall din karaktär bli mer och mer lik Mästarens.

Livet i Kristus är ett liv i stilla ro. Vi kanske inte kommer att gå i något känslorus, men vi kan alltid stilla förtrösta på Herren. Vårt hopp bygger inte på vår egen kraft utan på Kristus. Vår svaghet är förenad med hans styrka, vår okunnighet med hans kunskap, vår begränsning med hans allmakt. Vi bör därför inte se på oss själva, inte tänka på oss själva utan på Jesus. Våra tankar kan alltid vara

riktade på hans kärlek, på skönheten och fullkomligheten i hans karaktär. Kristi självuppoftning, ödmjukhet, renhet och härlighet, hans gudomliga kärlek skulle vara föremål för vår meditation. Och genom att älska honom, genom att följa hans exempel, genom att helt och hållet förtrösta på honom skall vi bli honom lika.

Jesus säger: "Förbliven i mig." Dessa ord innebär vila, ståndaktighet och förtröstan. Och åter inbjuder han oss: "Kommen till mig ... så skall jag giva eder ro." Matt. 11:28. Psalmistens ord uttrycker samma tanke: "Var stilla för Herren och förbida honom." Ps. 37:7. Och Jesaja säger: "Genom stillhet och förtröstan varden I starka." Jes. 30:15. Denna vila finns inte i sysslolöshet, ty i Frälsarens inbjudan är löftet om vila förenat med kallelsen till verksamhet. "Tagen på eder mitt ok ... så skolen I finna ro för edra själar." Matt. 11:29 Den som har sin ro i Kristus, är ivrigt verksam i Herrens tjänst.

När vi tänker på oss själva, vänder vi sinnet bort från Kristus, livets och kraftens källa. Därför söker fienden alltid avvända vår uppmärksamhet från Frälsaren för att hindra själens förening och gemenskap med honom. Han söker fästa vår uppmärksamhet vid denna världens nöjen, vid livets svårigheter, sorger och bekymmer, vid andras eller våra egna fel och ofullkomligheter. Men vi får inte låta oss vilseledas. Många är verkligen samvetsgranna. Deras innersta önskan är att leva uppriktigt inför Gud. De frestas alltför ofta att bara tänka på sina egna fel och brister. Människans fiende hoppas att han, om han kan skilja dem från Kristus, snart skall kunna besegra dem. Vi bör inte ständigt hysa fruktan och bekymmer

för vår själs frälsning. Detta vänder sinnet bort från honom som är vår starkhet. Överlämna dig i Guds hand och förtrösta på honom. Låt Jesus vara ämnet för dina tankar och ditt tal. Låt honom vara den främste i allt. Låt dina tvivel och din fruktan fara och instäm med aposteln Paulus: ”Nu lever icke mer jag, utan Kristus lever i mig; och det liv, som jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig.” Gal. 2:20. Förtrösta på Herren. Han är mäktig att bevara det som du har anförtrott åt honom. Om du överlämnar dig i hans händer, skall du kunna övervinna genom honom som har älskat dig.

Då Kristus tog på sig mänsklig natur, förenade han sig själv med oss genom ett kärlekens band, som ingen makt kan slita sönder mot vår egen vilja. Satan söker ständigt genom sina lockelser förmå oss att slita detta band. Han söker förmå oss att av eget val skilja oss från Kristus. Därför är det nödvändigt för oss att vaka, bedja och kämpa, för att ingenting skall kunna förmå oss att välja en annan mästare, ty vi har alltid frihet att välja. Låt oss därför se på Jesus, så skall han bevara oss, och då kan vi vara trygga. Ingen kan rycka oss ur hans hand. Genom att ständigt se på honom, blir vi förvandlade ”till hans avbilder, i det vi stiga från den ena härligheten till den andra, såsom när den Herre verkar, som själv är ande”. 2 Kor. 3:18.

Det var på detta sätt de första lärjungarna blev lika sin Frälsare. När de lyssnade till hans ord, kände de sitt behov av honom. De sökte, fann och följde honom. De var med honom såväl vid bordet och i bönekammaren som ute på fältet. De var med honom såsom lärjungar med sin lärare och tog emot daglig undervisning från

honom om Guds heliga sanningar. De såg upp till honom såsom tjänaren till sin Herre för att få veta vad deras plikt var. Dessa lärjungar var människor ”med samma natur som vi”, (Jak. 5:17) de hade samma svagheter att kämpa mot, och de behövde samma nåd för att kunna leva ett rättfärdigt liv.

Inte ens Johannes, den älskade lärjungen, som mer än de andra liknade Frälsaren, var av naturen kärleksfull. Han var inte bara självrådig och äregirig, utan även häftig och hämndlysten, då han ansåg sig ha lidit någon oförrätt. Men då han såg den gudomlige Mästarens karaktär, insåg han sin egen ofullkomlighet, och detta gjorde honom ödmjuk. Guds Sons styrka och tålamod, hans makt och medlidande, hans majestät och ödmjukhet, som visades i hans dagliga liv, uppfyllde Johannes med beundran och kärlek. Hans hjärta drogs dagligen till Kristus, till dess han helt och hållet glömde sig själv i sin kärlek till Mästaren. Hans hämndlystna och äregiriga sinne gav vika för Kristi omskapande kraft. Den helige Andes inflytande förnyade hans hjärta, kraften av Kristi kärlek förvandlade hans karaktär. En innerlig förening med Jesus medför alltid ett sådant resultat. Då Kristus bor i oss, blir vår natur förvandlad. Kristi Ande och kärlek uppmjukar vårt sinne, underkuvar onda böjelser samt riktar våra tankar och önskningar mot Gud och himmelen.

Lärjungarna kände Jesu närvaro, även sedan han farit upp till himmelen. De kände den som en personlig närvaro, full av kärlek och ljus. Jesus, Frälsaren, som de hade umgåtts med, han som hade vandrat med dem, bedit med och för dem samt talat ord av hopp och tröst till deras hjärtan, hade, medan han ännu talade fridens budskap

till dem, blivit upptagen till himmelen inför deras ögon. Och han gav dem detta härliga löfte, innan han for upp: ”Se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände.” Matt. 28:20. Han for upp till himmelen i mänsklig gestalt. Lärjungarna visste, att han alltjämt inför Guds tron var deras Vän och Frälsare. Hans kärlek och medkänsla var densamma som förr. Han kände alltjämt till deras lidande och bekymmer. Nu stod han inför Gud, åberopade sitt eget dyrbara blod och visade sina genomborrade händer och fötter för att påminna om vad de återlösta kostat honom. De visste att han hade återvänt till himmelen för att bereda rum för dem och att han skulle komma tillbaka och ta dem till sig.

Då lärjungarna samlades efter Jesu himmelfärd, var de ivriga att få framlägga sina önskningsbön inför Gud i Jesu namn. I helig vördnad böjde de sina knän i bön och upprepade Frälsarens löfte: ”Vad I bedjen Fadern om, det skall han giva eder i mitt namn. Hittills haven I icke bett om något i mitt namn; bedjen, och I skolen få, för att eder glädje skall bliva fullkomlig.” Joh. 16:23, 24. De sträckte trons hand högre och högre i förvissning om att ”Kristus är den som har dött, ja, än mer, den som har uppstått; och han sitter på Guds högra sida, han manar ock gott för oss.” Rom. 8:34. På pingstdagen tog de emot den helige Ande, Hjälparen, om vilken Jesus hade sagt, at han skulle komma till dem. Han hade också sagt: ”Det är nyttigt för eder, att jag går bort, ty om jag icke ginge bort, så komme icke Hjälparen till eder; men då jag nu går bort, skall jag sända honom till eder.” Joh. 16:7. Från och med denna stund skulle Kristus genom sin Ande alltid bo i sina barns hjärtan. Deras gemenskap med Jesus var nu innerligare än då han personligen

umgicks med dem. Kristus bodde i dem, och hans kärlek, kraft och ljus utstrålade från dem, så att folket förundrade sig och ”kände igen dem och påminde sig, att de hade varit med Jesus”. Apg. 4:13.

Allt vad Jesus var för de första lärjungarna vill han också vara för sina barn idag. Han säger i sin sista bön för lärjungarna: ”Icke för dessa allenast beder jag, utan ock för dem som genom deras ord komma till tro på mig.” Joh. 17:20.

Jesus bad för oss, att vi skulle vara ett med honom, såsom han och Fadern var ett. Frälsaren hade sagt om sig själv: ”Sonen kan icke göra något av sig själv.” ”Gärningarna, dem gör Fadern, som bor i mig.” Joh. 5:19; 14:10. Därför om Kristus bor i våra hjärtan, så skall han verka i oss ”både vilja och gärning, för att hans goda vilja skall ske”. Fil. 2:13. Vi skall då verka, såsom han verkade, vi skall visa samma anda. Och genom att älska honom och förbli i honom skall vi i alla stycken växa ”upp till honom som är huvudet, Kristus”. Ef. 4:15.

Kapitel 9

I Jesu efterföljd

GUD är källan till liv, ljus och glädje för hela världssalltet. Liksom ljuset strömmar ut från solen och vattnet väller ut från källan, så flyter välsignelser ut från Gud till alla hans skapade väsen. När Guds liv finns i oss, skall det uppenbara sig i kärlek och välgärningar mot andra.

Vår Frälsares glädje bestod i att förädla och återlösa den fallna människan. För detta räknade han sitt liv såsom av intet värde. Han led korsets död och lät sig smädas. Även änglarna sysselsätter sig alltid med att verka för andras lycka och välfärd. Detta är deras glädje. Det som själviska människor skulle betrakta såsom förnedrande, nämligen att betjäna dem som lever på livets skuggsida och som till livsföring och socialt anseende betraktas som underlägsna, är just det verk, som utförs av syndfria änglar. Den anda som visade sig i Kristi självuppoffrande kärlek, är samma anda, som råder i himmelen och utgör själva grunden till dess lycka. Detta är den anda som Kristi efterföljare skall äga, det verk som de skall utföra.

När Kristi kärlek uppfyller hjärtat, är den såsom en ljuvlig doft. Den kan inte döljas. Alla som vi kommer i beröring med känner dess helgande inflytande. Kristi Ande i hjärtat är såsom en källa i öknen: den flyter i en ständig ström för att vederkvicka alla och för

att göra dem, som är färdiga att ge upp, ivriga att dricka av livets vatten.

Jesu kärlek uppenbarar sig i en önskan att verka, såsom han verkade, för mänsklighetens välsignelse och förädling. Den inger kärlek, ömhet och medkänsla för alla väsen, som är under vår himmelske Faders vård.

Vår Frälsares liv på jorden var inte ett liv av maklighet och själviska strävanden. Han verkade med outtröttligt nit för att frälsa det fallna människosläktet. Från Betlehems krubba till Golgata kors vandrade han självförsakelsens väg, och han sökte inte undvika betungande uppgifter, utmattande bekymmer och mödosamt arbete. Han sade: ”Människosonen har kommit, icke för att låta tjäna sig, utan för att tjäna och giva sitt liv till lösen för många.” Matt. 20:28. Detta var hans livs stora uppgift. Allting annat var av mindre betydelse. Det var hans mat och dryck att göra Guds vilja och att fullborda det verk han kommit att utföra. Egennyttan och själviska intressen var inte alls förbundna med hans verksamhet.

Så bör också de som blivit delaktiga av Kristi nåd, alltid vara villiga att uppoffra sig för andra, så att de, för vilka Kristus dött, skall bli delaktiga av den himmelska gåvan. De bör göra allt som står i deras förmåga, för att världen skall förbättras genom deras vistelse i den. Detta är den anda som utmärker en verkligt omvänd människa. Så snart någon har kommit till Kristus, vaknar i hans hjärta en längtan att för andra tala om, vilken dyrbar vän han funnit i Jesus. Han kan inte i sitt hjärta dölja den frälsande och helgande

sanningen. Om vi blivit klädda i Kristi rättfärdighet och är uppfyllda av den glädje, som kommer från hans inneboende Ande, kan vi inte låta bli att tala om det. Om vi har smakat och sett, att Herren är god, har vi någonting att tala om för andra. Liksom Filippus, då han hade funnit Frälsaren, bjuder vi andra att komma till honom. Vi söker att uppenbara Kristi livs skönhet och den tillkommande världens härlighet för dem. Vi känner en brinnande längtan att vandra i Jesu fotspår, och vi vill gärna att de som vi umgås med skall få se "Guds lamm, som borttager världens synd".

Våra bemödanden att vara till välsignelse för andra skall bli till välsignelse för oss själva. Detta var Guds avsikt då han gav oss en uppgift i sin frälsningsplan. Han har gett oss tillfälle att få del av sin gudomliga natur, för att vi sedan skall bli till välsignelse för våra medmänniskor. Detta är den högsta ära, den största glädje som det är möjligt för Gud att skänka oss. De som deltar i kärlekens verk, kommer i den innerligaste förening med sin Skapare.

Gud kunde ha överlämnat evangeliets budskap och allt som tillhör kärlekens tjänst åt änglarna. Han kunde ha använt andra medel för att fullfölja sina avsikter. Men i sin oändliga kärlek föredrog han att göra oss till sina egna och till Kristi och änglarnas medarbetare, för att vi skulle få del av de välsignelser, den glädje och den andliga förädling, som är en frukt av ett osjälviskt liv.

Genom delaktighet i Kristi lidanden kommer vi i innerlig förening med honom. Varje självuppoftande handling för andras väl utvecklar en anda av godhet och frikostighet hos oss. Den

förenar oss mera innerligt med världens Återlösare som, fastän ”rik, blev fattig för eder skull på det att I genom hans fattigdom skullen bliva rika”. 2 Kor. 8:9. Och endast när vi uppfyller den gudomliga avsikten med vår tillvaro, kan livet bli en välsignelse för oss.

Om du i överensstämmelse med Kristi beslut vill börja verka för att vinna människor för honom, så skall du få känna behovet av en djupare erfarenhet och en mer omfattande kunskap i gudomliga ting. Du skall hungra och törsta efter rättfärdighet. Du skall bedja innerligt till Gud, din tro skall bli stärkt, och din själ skall dricka i djupare drag ur frälsningens källa. Och då du möter motstånd och prövningar, skall de driva dig till Bibeln och till nådens tron. Du skall växa till i nåd och i kunskap om Jesus Kristus och vinna en djupare andlig erfarenhet.

Den anda som uppenbarar sig i en osjälvisk verksamhet för andra, skall ge din karaktär bättre utveckling, ståndaktighet och kristlig älskvärdhet samt bereda dig frid och glädje. Ditt hjärtas önskningar skall bli förädlade. Det skall inte mer finnas rum för lättja och själviskhet. De som lever efter de kristliga dygderna, skall tillväxa i kristlig erfarenhet och utveckla sina krafter till att verka för Gud. De skall få en klarare uppfattning i andliga ting, en fast och ständigt växande tro. Deras böner skall besjålas av större kraft. Då Guds Ande verkar på deras sinne, kommer en helgad samhörighet att väckas till liv som en följd av det gudomliga inflytandet. De som ägnar sig åt oegennyttig tjänst till andras bästa, arbetar därigenom på sin egen frälsning.

Det enda sätt på vilket vi kan tillväxa i nåden, är genom att oegennyttigt utföra just det arbete, som Kristus har ålagt oss, nämligen att efter bästa förmåga hjälpa dem som behöver den hjälp vi kan ge. Vi får kraft genom övning. Verksamhet är ett nödvändigt villkor för liv. De som söker bibehålla ett kristet liv genom att bara ta emot den gudomliga nådens välsignelser men inte uträttar något för Kristus, söker helt enkelt att uppehålla sitt liv genom att äta utan att arbeta. Och i det andliga livet såväl som i det fysiska blir följden av ett sådant tillvägagångssätt degeneration och förfall. Den som försummar att hålla sig i verksamhet, förlorar snart förmågan att använda sin kropp. På samma sätt är det med den kristne, som inte använder de krafter han fått av Gud. Han kan inte växa upp till Kristus, och han förlorar även den kraft han redan vunnit.

Kristi församling är Guds särskilda redskap för människornas frälsning. Dess uppdrag är att förkunna evangelium i världen, och detta uppdrag gäller alla kristna. Var och en av oss skall fullgöra Frälsarens uppdrag, så långt vi äger förmåga och tillfälle därtill. Kristus har för oss uppenbarat sin kärlek och det gör oss till gäldenärer åt alla som inte känner honom. Gud har gett oss ljus, inte bara för oss själva utan även för andra.

Om Kristi efterföljare insåg sin skyldighet, kunde det i missionsländerna finnas tusen missionärer, där det nu bara finns en. Och alla som inte personligen kan ägna sig åt denna verksamhet, skall söka att främja den med sina medel, sin sympati och sina böner. Man skulle även arbeta med större iver för människors frälsning i kristna länder.

Vi behöver inte gå till icke-kristna länder, inte ens lämna den trängre familjekretsen för att vara Kristi medarbetare, om det är där plikten kallat oss att verka. Vi kan vara hans medarbetare i församlingen och för dem vi umgås med i vårt dagliga arbete.

Vår Frälsare tillbringade större delen av sitt liv här på jorden i träget arbete i en snickeriverkstad i Nasaret. Tjänande änglar följde livets Herre då han, utan att vara erkänd och hedrad, vandrade sida vid sida med bönder och enkla hantverkare. Han uppfyllde lika troget sin mission, då han arbetade i sitt ringa yrke, som då han botade sjuka eller vandrade på den stormiga Galileiska sjöns vågor. Så kan även vi i livets ringaste sysselsättningar och plikter vandra och verka med Jesus.

Aposteln säger: ”Mina bröder, var och en förblive inför Gud i den ställning, vari han har blivit kallad.” 1 Kor. 7:24. Affärsmannen kan så sköta sin affär, att han därmed förhärligar sin Mästare. Är han en sann Kristi efterföljare, tar han kristendomen med sig i allt han gör och uppenbarar Kristi Ande för människorna. Hantverkaren kan vara en flitig och trogen representant för honom, som bland Galileens höjder arbetade i livets ringaste sysselsättningar. Alla som tar Jesu namn på sina läppar, bör leva så att andra kan se deras goda gärningar och ledas till att förhärliga sin Skapare och Återlösare.

Många vill inte gärna ägna sina förmågor åt Kristi tjänst. De menar att de inte har lika goda naturliga anlag och fördelar som andra. Många menar att endast de som har särskilda anlag, bör ägna

sig åt missionsverksamhet. Många tror att endast vissa personer begåvats med särskilda anlag och att inga utanför denna trängre krets kallats att ta del i arbetets mödor. Så förhåller det sig emellertid inte. Liknelsen ger en annan bild. När husbonden i liknelsen for utrikes, sammankallade han sina tjänare och gav åt var och en hans särskilda syssla.

Drivs vi av kärlekens anda, så skall vi utföra även livets ringaste plikter ”såsom tjänaden I Herren”. Kol. 3:23. Är Guds kärlek utgjuten i hjärtat, så skall den uppenbaras i vårt liv. Kristi milda inflytande skall omge oss, och det inflytande vi utövar skall bli till andras välsignelse och förädling.

Vi skall inte vänta på stora tillfällen eller till dess vi hunnit utveckla ovanliga förmågor, innan vi börjar verka för Gud. Vi skall inte bekymra oss om vad världen tänker om oss. Vittnar det dagliga livet om trons renhet och uppriktighet och andra därigenom blir överbevisade om att vi vill deras väl, så skall våra bemödanden inte bli utan frukt.

De ringaste och de fattigaste av Jesu lärjungar kan bli till välsignelse för andra. De är kanske inte medvetna om att de är till någon särskild nytta, men genom sitt omedvetna inflytande skall de på tidens hav åstadkomma dyningar, som ständigt utvidgar sig. De välsignelsebringande resultaten därav får de aldrig veta förrän på den dag, då alla skall erhålla sin slutliga lön. De tycker inte att de uträttar någonting stort. Det fordras inte av dem att de skall trötta ut sig med bekymmer om framgång. De behöver bara i tysthet utföra

sina plikter, troget fullborda det verk som Gud i sin försyn ålagt dem. Då skall deras liv inte bli förgäves. De skall ständigt växa upp till allt större likhet med Kristus. De är Guds medarbetare här i livet och bereder sig för det tillkommande livets högre plikter och fullkomligare glädje.

Kapitel 10

Kunskapen om Gud

MÅNGA är de sätt, på vilka Gud söker uppenbara sig för oss och återförena oss med sig. Naturen talar ständigt till våra sinnen. Ett mottagligt sinne tar intryck av den kärlek och den härlighet, som Gud uppenbarar i och genom sina händers verk. Ett lyssnande öra kan höra och förstå de lärdomar Gud meddelar genom naturen. De gröna ängarna, de majestätiska träden, knopparna och blommorna, de drivande skyarna, regnet som faller, de porlande bäckarna, stjärnhimlens under -- allt talar till våra hjärtan och inbjuder oss att lära känna honom som är alltings Skapare.

Vår Frälsare belyste med liknelser ur naturen de dyrbara sanningar, som han framställde. Träden, fåglarna blommorna i dalen, höjderna och insjöarna, den blå himlen, såväl som det dagliga livets händelser och intryck sammanlänkades med sanningens ord. Detta gjorde att hans åhörare ofta mitt under livets mödor och bekymmer påminde sig de dyrbara lärdomar som han talade om.

Gud vill att hans barn skall uppskatta hans verk och finna glädje i den okonstlade skönhet som han har prytt deras jordiska hem med. Han älskar det sköna som i yttre avseende är tilldragande och framför allt älskar han karaktärens skönhet. Han vill att hans barn skall utveckla en renhet och enkelhet lik den som pryder blommorna.

Om vi bara vill se och lyssna, kommer Guds stora skapelse att ge oss värdefulla lärdomar om lydnad och förtröstan. Från stjärnorna, som genom tidsåldrarna följer sina bestämda banor genom rymden, ända ned till den minsta atom lyder naturen Skaparens vilja. Och Gud vårdar och uppehåller allting som han har skapat. Han som uppbär de otaliga världarna i den omätliga rymden, drar även försorg om den lilla sparven som utan fruktan och bekymmer sjunger sin enkla sång. När vi går till dagens arbete, såväl som när vi beder, när vi lägger oss till vila om aftonen och när vi står upp om morgonen, när den rike håller fest i sitt palats eller den fattige samlar sin familj omkring sitt anspråkslösa bord, vakar vår himmelske Fader över var och en av dem, ser varje tår som faller från ett sorgset öga och varje leende som upplyser ett glatt ansikte.

Om vi verkligen kunde tro detta, skulle all onödig ängslan och alla bekymmer försvinna. Vårt liv skulle då inte vara så uppfyllt av misräkningar, ty allting, både stort och smått, skulle vi ha överlämnat åt Herren, som aldrig blir rådvill eller nedtryckt av bekymmer. Vi skulle då få njuta ett själslugn, som många av oss länge har saknat.

Då du njuter av jordens skönhet omkring dig, låt då ditt sinne riktas på den tillkommande världen. Där skall sällheten aldrig störas av synd och död. Där skall ingen skugga av förbannelse vila över naturen. Föreställ dig de frälstas hem. Kom ihåg att det skall bli långt härligare, än du någonsin kan föreställa dig. I Guds många skiftande gåvor i naturen ser vi bara en svag skymt av hans

härlighet. Det står skrivet: ”Vad intet öga har sett och intet öra har hört och vad ingen människas hjärta har kunnat tänka, vad Gud har berett åt dem som älska honom.” 1 Kor. 2:9.

Skalden och naturforskaren har mycket att säga om naturen, men det är den kristne som får den största behållningen av jordens skönhet. Han kan ju där se sin Faders skapelseverk, hans kärlek i varje blomma och varje träd. Ingen kan fullt uppskatta våra höjder och dalar, floder och sjöar, om han inte i dem kan finna ett uttryck för Guds kärlek till människan.

Gud talar till oss genom att ingripa i våra liv och genom sin Andes inflytande på sinnet. I våra förhållanden och i vår omgivning, i de förändringar som dagligen sker omkring oss, kan vi finna värdefulla lärdomar, om våra hjärtan är öppna för att ta emot dem. Psalmisten ser Guds försyn i hans skapelse och säger: ”Jorden är full av Herrens nåd.” ”Den som är vis, han akte härpå och besinne Herrens nådegärningar!” Ps. 33:5; 107:43.

Gud talar till oss i sitt ord. Här finner vi en tydligare uppenbarelse av hans väsen, av hans omsorg om människorna och av återlösningens stora verk. Det framställer för oss patriarkernas, profeternas och andra heliga mäns levnadshistoria. De var av ”samma natur som vi”. Jak 5:17. Vi ser hur de kämpade under motgångar och prövningar, sådana som vi är utsatta för. Vi ser hur de föll i frestarens snaror, liksom vi har gjort, samt hur de åter fattade mod och slutligen genom Guds nåd vann seger. Då vi betraktar allt detta, uppmuntras vi i våra strävanden efter att vinna

rättfärdighet. Då vi läser om de dyrbara erfarenheter de genomgick, om det ljus och den kärlek och de välsignelser de åtnjöt och om det verk de genom Guds nåd kunde utföra, upptänder den anda som besjälade dem, en helig längtan i oss att likna dem till karaktären och vandra med Gud såsom de gjorde.

Det som Jesus sade om Gamla testamentets skrifter är i ännu högre grad sant om Nya testamentets: ”Det är dessa som vittna om mig”, (Joh. 5:39) om Återlösaren, på vilken vi grundar vårt hopp om evigt liv. Ja, hela Bibeln talar till oss om Kristus. Från dess första beskrivning av skapelsen: ”Utan det har intet blivit till, som är till”, (Joh. 1:3) till det sista löftet: ”Se, jag kommer snart”, (Upp. 22:12) läser vi om hans verk och lyssnar till hans röst.

Om du vill bli bekant med din Frälsare, studera då Bibeln flitigt. Låt ditt hjärta bli uppfyllt av Guds ord. Det är det levande vattnet, som släcker din törst. Jesus säger: ”Om I icke äten Människosonens kött och dricken hans blod, så haven I icke liv i eder.” Och han belyser detta genom följande ord: ”De ord som jag har talat till eder, äro ande och äro liv.” Joh. 6:53, 63. Våra kroppar uppbyggs av det vi äter och dricker. Som det är i naturligt hänseende, så är det även i andligt; det vi tänker på präglar vår andliga natur.

Återlösningen är något som även änglarna vill få inblick i. Den skall bli de återlöstas vetenskap och sång genom evigheten. Är den då inte värd att ofta tänka på och grundligt studera nu? Jesu oändliga nåd och kärlek, det offer som han gjort för vår skull är en

uppfordran till den allvarligaste betraktelse. Vi bör ofta tänka på vår Frälsares och Förebedjares liv. Vi bör begrunda honom som hade till uppgift att frälsa sitt folk från deras synder. Då vi tänker på de himmelska förhållandena skall vår tro och kärlek stärkas, och våra böner skall bli alltmer antagliga för Gud. De skall bli brinnande och överensstämma med Guds vilja. Vi skall få större tillit till Kristus. Vi skall dagligen få en levande erfarenhet av den makt som kan fullkomligt frälsa alla som kommer till Gud genom honom.

Då vi tänker på Frälsarens fullkomliga karaktär, känner vi en längtan efter att bli helt omskapade och förnyade till hans syndfria avbild. Vi känner i vår själ en hunger och törst efter att bli lika honom, som vi älskar och beundrar. Ju mer vi tänker på Kristus, dess mer skall vi tala om honom med andra och representera honom inför världen.

Bibeln blev inte skriven för de lärda, nej den var ämnad för oss vanliga människor. De stora sanningar som är förbundna med frälsningsplanen, framställs här med middagssolens klarhet. Ingen kan missuppfatta dem eller ledas in på villovägar, om de inte följer sin egen omdömesförmåga i stället för Guds tydligt uppenbarade vilja.

Vi bör inte lita på någon människas uppfattning om vad Bibeln lär, utan vi bör studera Guds ord för oss själva. Om vi tillåter andra att tänka för oss, kommer vår egen tankeförmåga att förslöas och begränsas. Sinnets ädla förmågor kan bli försvagade om vi inte övar dem inom sådana områden som är värda att begrundas. Då förlorar

vi förmågan att fatta Guds ords djupare betydelse. När vi sysselsätter våra tankar med att utforska Bibelns djupare undervisning, jämför text med text, andliga ting med andliga ting, kommer vårt intellekt att skärpas.

Det finns ingenting som är så ägnat att stärka vår omdömesförmåga som bibelforskning. Ingen annan bok kan så förädla tankarna och ge intellektet spänst som Bibelns klara och förädlande sanningar. Om vi studerade Bibeln som vi borde, skulle följden bli klarare omdöme, ädlare karaktärsbildning och fastare beslutsamhet än man vanligen finner nu för tiden.

Man kan inte få mycket nytta av en flyktig läsning av Bibeln. Man kan läsa igenom hela Bibeln utan att se dess skönhet eller fatta dess djupa betydelse. Tänk igenom ett enda uttryck till dess att du får ett klart begrepp om dess betydelse och dess förhållande till frälsningsplanen. Detta är av större värde än att du läser många kapitel utan något bestämt mål i sikte och utan att dra någon särskild lärdom av läsningen. Ha alltid din bibel med dig och, då tillfälle ges, läs något i den! Försök att fästa de olika texterna i ditt minne. Till och med då du går på gatan, kan du läsa någon bibeltext, tänka på den och lägga den på minnet.

Vi kan inte bygga upp vårt förstånd utan allvarlig möda under bön om Guds Andes ledning. Vissa delar av Bibeln är visserligen så enkla och lättfattliga, att de inte kan missförstås. Andra delar är av så djup betydelse att man inte utan vidare kan fatta dem. Bibeltext måste jämföras med bibeltext. Vi måste uppmärksamt studera under

eftertänksamhet och innerlig bön. Ett sådant sätt att studera Bibeln skall ge rik utdelning. Liksom gruvarbetaren upptäcker rika metallådror genom mödosam utgrävning under jordens yta, skall den som flitigt forskar i Bibeln som efter dolda skatter, finna dyrbara sanningar, som ligger gömda för den ytliga sökaren. Inspirationens ord som grundligt övervägs i hjärtat, skall bli strömmar som väller ut från livets källa.

Bibeln bör aldrig studeras utan bön. Innan vi slår upp den för att studera dess sanningar, bör vi bedja om den helige Andes upplysning och den skall ges oss. Då Natanael kom till Jesus, utropade Frälsaren: ”Se, denne är en rätt israelit, i vilken icke finnes något svek.” Natanael frågade: ”Huru kan du känna mig?” Jesus svarade: ”Förrän Filippus kallade dig, såg jag dig, där du var under fikonsträdet.” Joh. 1:47, 48. Och Jesus skall även se oss, då vi i ensamhet beder honom om upplysning för att vi skall lära känna sanningen. Änglar från ljusets värld skall vara med dem som i ödmjukhet söker gudomlig ledning.

Den helige Ande upphöjer och förhärligar Frälsaren. Det är Andens verk att framhålla Kristus, hans rättfärdighet och renhet samt den underbara frälsning, som vi får genom honom. Jesus säger: ”Av mitt skall han taga och skall förkunna det för eder.” Joh. 16:14. Sanningens Ande är den ende som kan lära oss gudomlig sanning. Hur mycket måste inte Gud ha älskat oss, då han kunde utge sin egen Son till att dö för vår frälsning och ge sin Ande till att bli vår lärare och ständiga ledsagare!

Kapitel 11

Bönens välsignelse

GUD talar till oss i naturen, i Bibeln, genom sin försyns ingripande och genom sin Andes inflytande. Men detta räcker inte. Vi behöver även öppna våra hjärtan i bön inför honom. Vi måste ha en verklig gemenskap med vår himmelske Fader för att underhålla det kristliga livet och den andliga kraften. Våra tankar kan vara riktade mot honom. Vi kan tänka på hans verk, hans välgärningar, hans välsignelser, men detta är inte i ordets fulla mening att ha gemenskap med honom. För att underhålla gemenskapen med Gud måste vi ha något att säga honom om vårt verkliga liv.

Bön innebär att vi öppnar hjärtat för Gud såsom för en vän. Detta är inte nödvändigt för att ge Gud upplysningar om oss själva, men det gör det lättare för oss att ta emot honom. Bönen drar inte Gud till oss, utan den drar oss till Gud.

När Jesus vandrade här på jorden, lärde han sina lärjungar att bedja. Han lärde dem att de dagligen skulle framlägga sina behov för Gud och lägga alla sina sorger på honom. Den försäkran han gav dem, att Gud skulle höra deras böner, gäller även oss.

Jesus själv bad ofta, medan han levde här på jorden. Vår Frälsare gjorde sig till ett med oss i våra behov och svagheter, då han i bönen sökte ny styrka hos sin Fader, för att han skulle få kraft

att uppfylla sina plikter och uthärda prövningar. Han är vårt föredöme i allt. Han är en broder i våra svagheter, ”frestad i allting, likasom vi”. Eftersom han var syndfri, ryggade hans natur tillbaka för allt ont. Han uthärdade strider och själskval i denna syndiga värld. På grund av hans mänskliga natur var bönen för honom ett behov såväl som en välsignelse. Han fann tröst och glädje i att samtala med sin Fader.

Om vår Frälsare, Guds Son, kände behov av att bedja hur mycket mer borde inte vi, svaga, syndiga och dödliga som vi är, känna behov av ständig och innerlig bön!

Vår himmelske Fader är alltid beredd att utgjuta sin välsignelses fullhet över oss. Det är vår förmån att få dricka djupa drag ur hans oändliga kärleks källa. Är det inte egendomligt att vi beder så litet? Gud är alltid villig att lyssna till sina ringaste barns uppriktiga böner, och ändå är vi så senfärdiga och obenägna att låta Gud få veta vad vi behöver. Vad tänker himmelens änglar om vilsegångna hjälplösa människor, som beder så litet och har så svag tro, fastän de är så utsatta för frestelser, då de ser hur den oändliga kärlekens hjärta ömmar för dem och längtar efter att ge dem mera, än de kan tänka eller begära? Änglarna finner tillfredsställelse och glädje i att tillbedja Gud och vara i hans närhet. De betraktar gemenskapen med Gud såsom den högsta glädje. Ändå är jordens barn, som så väl behöver den hjälp som endast Gud kan ge, tillfredsställda med att vandra genom livet utan hans Andes ljus och utan hans dagliga närvaro.

De som försummar att bedja, omges av den ondes mörker. Fiendens hemliga frestelser lockar dem till synd, då de inte utnyttjar de förmåner som Gud gett dem i bönen. Varför är Guds söner och döttrar så obenägna att bedja, då bönen i trons hand är den nyckel, som öppnar himmelens förråds-kammare, där den Allsmäktiges oändliga skatter är förvarade? Utan flitig bön och ständig vaksamhet svävar vi i fara att bli vårdslösa och avvika från rättfärdighetens väg. Fienden söker ständigt spärra vägen till nådens tron, så att vi inte genom trons allvarliga bön skall få den nåd och kraft, som vi behöver för att segra i frestelsens stund.

Det finns vissa villkor som vi måste uppfylla, innan vi kan vänta att Gud skall höra och besvara vår bön. Ett av de viktigaste av dessa är, att vi känner vårt behov av hans hjälp. Han har lovat: "Jag skall utgjuta vatten över de törstiga och strömmar över det torra." Jes. 44:3. De som hungrar och törstar efter rättfärdighet, som längtar efter Gud, kan vara övertygade om att de skall bli mättade. Hjärtat måste vara mottagligt för den helige Andes inflytande, om vi skall erhålla Guds välsignelse.

Vårt stora behov är i sig självt ett argument som talar kraftigt till vår fördel. Men vi måste söka Herren, vi måste bedja honom att han ger oss vad vi behöver. Han säger: "Bedjen, och eder skall varda givet." Och: "Han som icke har skonat sin egen Son, utan utgivit honom för oss alla, huru skulle han kunna annat än också skänka oss allt med honom?" Matt. 7:7; Rom. 8:32.

Om vi döljer ogudaktighet i våra hjärtan, om vi medvetet håller

fast vid någon synd, skall Herren inte lyssna till våra böner, men den botfärdiges och ångerfulles bön skall alltid bli hörd och besvarad. Då alla kända oförrätter blivit gottgjorda, kan vi tro att Gud skall besvara våra böner. Vår egen förtjänst skall aldrig ge oss tillträde till Gud. Det är Jesu fullkomlighet som skall frälsa oss, hans blod som skall rena oss. Dock har vi ett verk att utföra för att uppfylla villkoren och bli antagna av Gud.

Ett annat villkor för segervinnande bön är tro. ”Den som vill komma till Gud måste tro, att han är till och att han lönar dem som söka honom.” Jesus sade till sina lärjungar: ”Allt vad I bedjen om och begären, tron, att det är eder givet; och det skall ske eder så.” Hebr. 11:6; Mark. 11:24. Tror vi Herrens ord?

Löftet är omfattande, ja, obegränsat, och han är trofast som har gett det. Även om vi inte genast får det som vi begär, bör vi ändå tro, att Herren hör oss och att han skall besvara vår bön. Vi är så bristfälliga och kortsynta, att vi ibland beder om saker som inte skulle bli oss till välsignelse. I sin kärlek besvarar vår himmelske Fader våra böner genom att ge oss det som kan bli till vårt högsta goda, Gud ger oss det som vi själva skulle vilja ha, om han fick öppna våra ögon, så att vi kunde se allting som det verkligen är. Då det förefaller oss som om våra böner inte blir besvarade, bör vi ändå hålla fast vid löftet, ty Gud kommer att höra våra böner och skall ge oss de välsignelser vi mest behöver. Men det vore förmätet av oss att tro att våra böner alltid skall bli besvarade på det sätt och för de syften som vi vill. Gud är för klok för att begå misstag och för god för att undanhålla dem något gott som är uppriktiga. Var därför inte

rädd för att förtrösta på honom, även om du inte ser något omedelbart tecken till bönesvar. Tro på hans fasta löfte: ”Bedjen, och eder skall varda givet.”

Om vi rådfrågar våra tvivel eller farhågor eller söker att få klarhet i allt som vi inte nu förstår, innan vi kan tro, kommer vår förvirring att öka och bli allt djupare. Om vi känner oss så hjälplösa och beroende som vi verkligen är, skall vi i ödmjuk förtröstan på Guds löfte komma till honom. Vi skall tala om för honom vad som bekymrar oss. Då kommer han att lyssna till vårt bönerop och låta sitt ljus upplysa vår sinnen. I sin oändliga kunskap ser han ju allt som händer, och han leder allt genom sin vilja och sitt ord. Genom uppriktig bön kommer vi i förbindelse med den Evige. Vi får kanske inte just då något påtagligt bevis för, att vår Frälsares ansikte är vänt mot oss i kärlek och medlidande, men så är det dock i verkligheten. Vi känner kanske inte hans personliga beröring, men hans hand vilar över oss i kärlek och medlidande.

När vi i bönen ropar om nåd och välsignelse från Gud, bör vi ha en kärleksfull och förlåtande anda. Hur kan vi bedja: ”Förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro”, (Matt. 6:12) och på samma gång hysa en oförsonlig anda. Om våra böner skall bli hörda, måste vi förlåta andra lika fullständigt, som vi hoppas få förlåtelse.

Uthållighet i bönen är alltid ett villkor för bönhörelse. Vi måste bedja utan att förtrötta, om vi vill tillväxa i tro och erfarenhet. Vi måste vara ”uthålliga i bönen och vaka i den under tacksägelse”.

Kol. 4:2. Petrus förmanar de kristna: "Varen alltså besinningsfulla och nyktra, så att I kunnen bedja." 1 Petr. 4:7. Paulus säger: "Låten i allting edra önskningsar bliva kunniga inför Gud genom åkallan och bön med tacksägelse." Fil. 4:6. "I, mina älskade", säger Judas, "uppbyggen eder på eder allraheligaste tro, bedjen i den helige Ande, och bevaren eder så i Guds kärlek." Jud. 20, 21. Ständig bön är en oavbruten föreningslänk mellan oss och Gud, så att Guds liv strömmar in i vårt liv, och renhet och helighet flyter ut från vårt liv tillbaka till Gud.

Det är nödvändigt att vi är flitiga i bönen. Låt ingenting hindra dig därifrån. Sök varje dag att få tillfälle till gemenskap med Jesus. Använd varje tillfälle som yppar sig för att bedja tillsammans med andra. De som verkligen söker underhålla gemenskapen med Gud, skall ofta ses på bönemöten, vara trogna i uppfyllandet av sina plikter samt målmedvetna och ivriga att dra nytta av alla de förmåner som erbjuds dem. De skall utnyttja alla möjligheter som yppar sig för att ta emot ljuset från himmelen. Vi bör även bedja i familjen och framför allt bör vi inte försumma bön i enrum, ty härav beror vårt inre liv. Det är omöjligt för oss att tillväxa andligt, om vi försummar bönen. Det räcker inte med att vi beder i familjen och på sammankomster. Vi bör även i ensamhet öppna vårt sinne för Guds allseende öga. Bön i enrum är avsedd bara för Gud som hör bön. Intet nyfiket öra bör få lyssna till sådana böner. Sinnet är då fritt från omgivande inflytanden, fritt från allt som kan störa. Lugnt men ivrigt söker vi Gud. Ett stilla och bestående inflytande skall strömma ut från honom, som ser i det fördolda och som alltid är ivrig att lyssna till hjärtats bön. I stillsam, enkel tro samtalar vårt inre med

Gud och tar emot gudomligt ljus, som skall styrka och uppehålla oss i striden mot Satan. Gud är vårt starka fäste.

Bed i enrum och låt ditt hjärta lyftas till Gud, under det du sysselsätter dig med ditt dagliga arbete. Det var på detta sätt Enok vandrade med Gud. Dessa tysta böner stiger upp såsom välluktande rökelse inför nådens tron. Satan kan inte besegra den människa som förtröstar på Gud.

Det finns ingen tid då och intet ställe där det inte är passande att bedja till Gud. Det finns ingenting, som kan hindra oss från att alltid vara uppfyllda av bönen's anda. I trängseln på gatan, mitt i affärslivet kan vi bedja till Gud och anropa honom om gudomlig ledning, såsom Nehemja gjorde, när han framställde sin begäran för konung Artasasta. Överallt kan vi tala i enrum med Gud. Hjärtat bör ständigt vara öppet i en innerlig längtan efter att Gud skall komma ditin och bo där som en himmelsk gäst.

Även om vi är omgivna av en besmittad och fördärvad atmosfär, behöver vi inte inandas dess gift, utan vi kan leva i himmelens rena atmosfär. Vi kan stänga alla dörrar för orena föreställningar och oheliga tankar genom att i uppriktig bön lyfta sinnet till Gud. De vilkas hjärtan är öppna för att ta emot Guds hjälp och välsignelse, vandrar i en heligare atmosfär än den som omger jorden, och de har ständig förbindelse med himmelen.

Vi behöver få ett klarare grepp om Jesus och en fullständigare uppfattning om de eviga tingens värde. Guds barns hjärtan bör vara

uppfyllda med det som tillhör Gud och för att detta skall kunna ske, bör vi söka få gudomliga uppenbarelser av himmelska ting.

Lyft ditt sinne mot det ovanjordiska, så att Gud kan låta dig få uppleva en fläkt av den himmelska atmosfären. Vi kan leva i så nära gemenskap med Gud, att våra tankar under varje oväntad prövning riktas mot Gud lika naturligt som blomman vänder sig mot solen.

Låt Gud få veta dina behov, dina glädjeämnen, dina bekymmer och dina farhågor. Du kan inte lägga på honom någon börda som är för tung. Du kan inte göra honom trött. Han som räknar dina huvudhår är inte likgiltig för sina barns behov. ”Herren är nåderik och barmhärtig.” Jak. 5:11. Hans kärleksfulla hjärta rörs av medlidande med oss, då vi drabbas av sorger och prövningar. Gå till honom med allt som bekymrar dig. Ingen börda är för tung för honom att bära, ty han uppbär världarna och styr världsalltet. Ingenting som på något sätt angår vår frid är för ringa för hans uppmärksamhet. Det finns inget kapitel i vår erfarenhet, som är för mörkt för honom att läsa, ingen svårighet, som han inte kan reda ut. Ingen olycka kan drabba de ringaste av hans barn, ingen ängslan betunga deras sinne, ingen glädje uppmuntra dem, ingen uppriktig bön stiga upp från deras hjärtan, utan att vår himmelske Fader iakttar allt och är intresserad av det. ”Han helar dem som hava förkrossade hjärtan, och deras sår förbinder han.” Ps. 147:3. Det nära förhållandet mellan Gud och oss är lika fullständigt som om det inte fanns någon annan människa, för vilken han utgav sin älskade Son.

Jesus sade: ”På den dagen skolen I bedja i mitt namn. Och jag säger eder icke, att jag skall bedja Fadern för eder, ty Fadern själv älskar eder.” ”Jag har utvalt eder ... på det att Fadern må giva eder vadhelst I bedjen honom om i mitt namn.” Joh. 16:26. 27; 15:16. Men att bedja i Jesu namn innebär någonting mer än att bara uttala detta namn vid bönen början och slut. Det är att bedja i samma sinne och anda som Jesus, medan vi på samma gång tror hans löften, förlitar oss på hans nåd och verkar hans verk.

Gud fordrar inte av någon, att han skall bli eremit eller munk och helt avskilja sig från världen och människorna för att ägna sig åt andaktsövningar. Vårt liv måste likna Kristi liv -- vi skall inte bara bedja i ensamhet, utan även umgås med folket. Den som inte gör annat än beder, skall snart tröttna på att bedja, eller också blir hans bön bara en tom formalitet. Vi får inte skilja oss från vår omgivning och avlägsna oss från den krets, där vi har kristliga plikter att uppfylla och kors att bära. För om vi upphör att nitiskt verka för Mästaren som gjort så mycket för oss, skall vi förlora allt det väsentliga i bönen. Då skall vi inte heller längre känna någon längtan efter gudsgemenskap. Våra böner blir själviska. Vi kan då inte bedja om välsignelse för våra medmänniskor. Inte heller kan vi bedja om att Guds rike skall uppenbaras eller om kraft att arbeta för Gud.

Vi förlorar mycket, då vi försummar att komma tillsammans för att styrka och uppmuntra varandra i Herrens tjänst. Guds ords sanningar förlorar sin klarhet och betydelse för oss. Våra hjärtan blir inte längre upplysta och påverkade av deras helgande inflytande och

vårt andliga liv försvagas. Då vi umgås med varandra såsom kristna, förlorar vi mycket genom att inte hysa sympati för varandra. Den som sluter sig inom sig själv, fyller inte den funktion som Gud bestämt för honom. Ett rätt uppodlande av våra sällskapliga anlag skapar sympati för andra och bidrar till att utveckla och stärka oss i Guds tjänst. Om de kristna umgicks mera med varandra, talade oftare med varandra om Guds kärlek och om återlösningens dyrbara sanningar, skulle de bli uppmuntrade och de skulle bli till större välsignelse för varandra. De skulle dagligen lära sig mer om sin himmelske Fader, förstå mer av hans nåd och besjålas av en önskan att tala om hans kärlek. Och medan de gör det, skall deras egna sinnen bli upplivade och fyllda med glädje. Om de tänkte mera på Jesus och mindre på sig själva, skulle de uppleva mycket mer av hans närvaro.

Om vi bara tänkte på Guds godhet så ofta vi får se bevis på hans omvårdnad om oss, skulle vi ständigt hålla hans bild levande i våra tankar och finna glädje i att tala om honom och ge uttryck åt vår tacksamhet. Vi kan tala om jordiska ting, därför att vi är intresserade av dem. Vi talar om våra vänner därför att vi älskar dem, våra fröjder och våra sorger är förenade med deras. Vi har ändå oändligt mycket större skäl att älska Gud än att älska våra jordiska vänner och ingenting borde vara naturligare för oss än att ge honom främsta rummet i våra tankar, att tala om hans godhet och om hans makt. De rika gåvor Gud har gett oss skulle inte så uppta vårt sinne och hjärta, att vi inte har något att ge honom. De skall i stället påminna oss om honom och förena oss med vår himmelske välgörare med kärlekens och tacksamhetens band. Vi bor alltför nära

jordens lågländer. Låt oss rikta våra blickar mot den himmelska helgedomen, där den gudomliga härlighetens ljus upplyser Kristi ansikte. ”Han kan till fullo frälsa dem som genom honom komma till Gud.” Hebr. 7:25.

Vi bör ge uttryck åt vår glädje och tacka Gud mera ”för hans nåd och för hans under med människors barn”. Ps. 107:8. Våra andakter bör inte uteslutande gå ut på att bedja om välsignelser. Låt oss även komma ihåg de välsignelser vi redan har fått. Vi skulle bedja mycket mera och vara mera frikostiga med våra tacksägelser. Vi är ständigt föremål för Guds omsorger och ändå är vi otacksamma och tackar honom alltför sällan och alltför förstrött för allt han gjort för oss!

När israeliterna fordom samlades till gudstjänst, bjöd Herren dem: Ni skall ”äta inför Herrens, eder Guds, ansikte och glädja eder med edert husfolk över allt vad I haven förvärvat, allt, varmed Herren, din Gud, har välsignat dig”. 5 Mos. 12:7. Det som utförs till Guds ära bör utföras av ett glatt och villigt hjärta med lovsång och tacksägelse, inte med bedrövelse och dysterhet.

Vår Gud är en mild och barmhärtig Fader. Vi bör inte betrakta vårt arbete för honom som något betungande och smärtsamt. Det borde vara någonting behagligt att tillbedja Herren och att ta del i hans verk. Gud vill inte att hans barn, som han berett en så stor frälsning, skall handla som om han vore en sträng och nogräknad fordringsägare. Han är deras bästa vän. När de beder till honom, har han lovat att komma till dem, välsigna och trösta dem och fylla

deras hjärtan med glädje och kärlek. Herren vill att hans barn skall finna det lustbetonat och inte betungande. Han vill att de som samlas för att tillbedja honom, skall återvända till sina hem, fyllda med varma tankar på hans omvårdnad och kärlek, så att de blir uppmuntrade i det dagliga livets sysslor och får nåd att handla ärligt och troget i allt.

Vi måste samlas omkring korset. Kristus och honom korsfäst bör vara ämnet för vår betraktelse och för våra samtal och källan till vår största glädje. Vi får inte glömma de välsignelser vi fått från Gud. När vi upplever hans stora kärlek, bör vi villigt överlämna allting i den hand som blev spikad vid korset för vår skull.

Själen kan på tacksägelsens vingar höja sig närmare himmelen. Gud tillbeds med sång och musik i den himmelska världen. Då vi ger uttryck åt vårt hjärtas tacksamhet inför honom, instämmer vi med den himmelska härskaran i dess tillbedjan. ”Den som offerar lovets offer, han ärar mig.” Ps. 50:23. Låt oss med vördnad och glädje, med ”tacksägelse och lovsångs ljud” (Jes. 51:3) träda fram inför vår Skapare.

Kapitel 12

När jag tvivlar

MÅNGA, och framför allt de som är nya i kristlig erfarenhet, besväras ibland av en viss undran på gränsen till tvivel. I Bibeln finns mycket som de inte kan förklara eller ens förstå. Just dessa saker framhålls av fienden för att rubba deras tro på Bibeln såsom en uppenbarelse från Gud. De frågar: ”Hur skall jag lära känna den rätta vägen? Om Bibeln verkligen är Guds ord, hur kan jag då bli befriad från dessa tvivel?”

Gud väntar inte att vi skall tro något, utan att han ger oss tillräckliga bevis, på vilka vi kan grunda vår tro. Hans existens, hans väsen och sannfärdigheten av hans Ord bekräftas genom vittnesbörd, som talar till vårt förnuft och sådana vittnesbörd finns i överflöd. Gud har dock inte gjort det omöjligt för oss att tvivla. Vår tro måste grundas på vittnesbörd, inte på något som vi ser. De som vill tvivla, skall finna många tillfällen därtill, medan de som verkligen vill lära känna sanningen, skall finna många bevis som de kan bygga sin tro på.

Det är omöjligt för oss att med vårt begränsade förstånd fullständigt fatta den Eviges väsen och verk. Även för det skarpaste förstånd och det mest upplysta sinne skall hans heliga väsen alltid vara fördolt. ”Kan väl du utrannsaka Guds djuphet eller fatta den Allsmäktiges fullkomlighet? Högt såsom himmelen är den -- vad kan

du göra?, djupare än dödsriket -- vad kan du förstå?” Job 11:7, 8.

Aposteln Paulus utropar: ”O, vilket djup av rikedom och vishet och kunskap hos Gud! Huru outgrundliga äro icke hans domar och huru outrannsackliga hans vägar!” Rom. 11:33. Om än ”moln och töcken omgiva honom”, så är ändå ”rättfärdighet och rätt... hans trons fäste”. Ps. 97:2. Vi kan fatta hans handlingssätt med oss och de bevekelsegrunder som utgör drivfjädern till hans handlingar så långt, att vi kan se en gränslös kärlek och nåd förenad med allmakt. Vi kan förstå så mycket av hans avsikter, som det är nyttigt för oss att veta. Men i allt måste vi förtrösta på den hand som är allsmäktig och på det hjärta som överflödar av kärlek.

Guds ord innehåller i likhet med dess gudomliga upphovsmans väsen hemligheter, som vi aldrig fullständigt kan fatta. Syndens inträde i världen, Kristi människoblivande, den nya födelsen, uppståndelsen och mycket annat som avhandlas i Bibeln, är så djupa och betydelsefulla, att vårt mänskliga intellekt inte kan förklara eller ens fullkomligt fatta dem. Men vi har ingen orsak att tvivla på Guds ord bara därför att vi inte kan förstå hans gudomliga försyns hemligheter. Överallt i naturen omges vi av hemligheter som vi inte kan utforska. De allra minsta levande varelser ger anledning till problem som inte ens den kunnigaste vetenskapsman kan utreda. Överallt ser vi under som övergår vår fattningsförmåga. Skulle vi då förvånas över att det även i den andliga världen finns hemligheter som vi inte kan begripa? Svårigheten ligger helt och hållet i vårt mänskliga intellekts svaghet och begränsning. Gud har i Bibeln gett oss tillräckliga bevis för sitt Ords gudomliga ursprung. Vi bör därför

inte tvivla på hans ord, därför att vi inte kan förstå alla hans försyns hemligheter.

Aposteln Petrus säger att det i Bibeln finns åtskilligt ”som är svårt att förstå och som okunniga och obefästa människor vrängt uttyda ... sig själva till fördärv”. 2 Petr. 3:16. De svårförstådda ställena i Bibeln har av skeptiker använts som argument mot dess gudomliga inspiration. Men just dessa ställen är kraftiga bevis för Bibelns gudomliga ursprung. Om den inte innehöll några uppgifter om Gud utom dem som vi lätt kan förstå, om hans storhet och majestät kunde fattas av mänskligt förnuft skulle Bibeln inte äga omisskännliga tecken på gudomlig auktoritet. Själva det storslagna och hemlighetsfulla i dess framställning borde inge tro på Bibeln som Guds ord.

Bibeln förklarar sanningen så enkelt och anpassar den så fullkomligt efter vårt behov och vår längtan, att det har förvånat och tjusat det mest förädlade intellekt. Samtidigt visar den klart frälsningens väg för den enklaste människa. Dessa enkelt framställda sanningar gäller dock förhållanden som är så högstående och så vittförgrenade och så oändligt upphöjda över all mänsklig fattningsförmåga, att vi kan godta dem endast därför att de kommer från Gud. Så enkelt förklaras återlösningen för oss att varje människa kan förstå hur hon skall handla för att bli omvänd till Gud och komma till tro på vår Herre Jesus Kristus, så att hon kan bli frälst. Bakom dessa sanningar som vi så lätt fattar, ligger hemligheter i vilka han döljer sin härlighet. Därför överväldigar de vårt intellekt då vi försöker förstå dem. Samtidigt inger de en

uppriktig sanningssökare vördnad och tro. Ju mer vi studerar Bibeln, desto mer överbevisade blir vi att den är den levande Gudens ord, och att vårt förstånd måste böja sig i stoftet inför den gudomliga uppenbarelsens majestät.

Att erkänna att vi inte helt kan fatta Bibelns stora sanningar, är endast att medge att vårt begränsade intellekt inte kan förstå Guds obegränsade intellekt. Vi kan ju inte utforska den allvetande Gudens tankar och avsikter.

Eftersom tvivlaren och gudsförnekaren inte kan utforska Bibelns hemligheter, förkastar de Guds ord. Även bland dem som bekänner sig tro på Bibeln, finns de som utsätts för samma frestelse. Aposteln säger: ”Sen därför till, mina bröder, att icke hos någon bland eder finnes ett ont otroshjärta, så att han avfaller från den levande Guden.” Hebr. 3:12. Det är rätt att noga studera Bibelns läror och forska sig in i ”Guds djupheter”, så långt som de är uppenbarade. Dock, ”vad som ännu är fördolt hör Herren, vår Gud, till; men vad som är uppenbarat, det gäller för oss”. 5 Mos. 29:29. Men det är Satan som söker omintetgöra vår förmåga att tänka och forska. Och han vill inge den som studerar Bibelns sanningar ett visst högmod, så att han känner sig otålig och nedslagen, om han inte kan tillfredsställande förklara varje del av Bibeln. Det känns nedsättande för en sådan människa att tvingas erkänna att hon inte kan förstå det inspirerade Ordet. Hon vill inte vänta till dess Gud själv finner det lämpligt att uppenbara sanningen för henne. Hon tycker att hennes egen mänskliga visdom är tillräcklig för att hon skall kunna förstå Bibeln, och då hon misslyckas, förnekar hon dess

trovärdighet. Det är sant att många teorier och läror som i allmänhet betraktas som bibelenliga, inte har något stöd i Bibeln, utan direkt strider mot inspirationens Ande och hos många blir orsak till tvivel och förvirring. Orsaken till detta ligger dock inte i Guds ord, utan i människors förvrängningar.

Om det vore möjligt för oss att fullkomligt fatta Gud och hans verk, så skulle vi, sedan vi uppnått detta mål, inte ha mer sanning att utforska. Vi skulle inte mer kunna tillväxa i kunskap, inte mer kunna utveckla våra själsförmögenheter. Gud skulle inte längre stå högre än människan, och när vi nått gränsen för all kunskap och utveckling, skulle vi förbli stillastående. Låt oss tacka Gud att det inte är så. Gud är oändlig. I honom ”finnas visdomens och kunskapens alla skatter fördolda”. Kol. 2:3. Och i all evighet skall vi kunna tränga allt djupare ned i kunskapens outtömliga gruva, alltid tillväxa mer och mer i kunskap. Ändå skall vi aldrig kunna uttömma den gudomliga vishetens, godhetens och allmaktens skatter.

Det är Guds avsikt att hans Ords sanningar även i detta liv ständigt skall bli allt klarare för hans folk. Vi kan få denna kunskap bara på ett sätt. Vi kan få upplysning i Guds ord endast om den Ande hjälper oss genom vilken Ordet blev givet. ”Likaså känner ingen, vad som är i Gud, utom Guds Ande.” ”Anden utrannsakar ju allt, ja, ock Guds djuphet.” 1 Kor. 2:11, 10. Frälsaren gav sina efterföljare detta löfte: ”När han kommer, som är sanningens Ande, då skall han leda eder fram till hela sanningen, ... ty av mitt skall han taga och skall förkunna det för eder.” Joh. 16:13, 14.

Gud vill att vi skall öva våra förståndsgåvor. Bibelstudiet skall stärka och förädla sinnet, som inget annat studium kan göra. Vi bör dock akta oss för att avguda förnuftet. Det är ju underkastat mänsklig svaghet och ofullkomlighet. Utan barnets omedelbarhet och enkla tro, kan Bibeln komma att förefalla så dunkel, att vi inte fattar ens dess tydligaste sanningar. Vi måste vara villiga att lära och att bedja om den helige Andes hjälp. En känsla av såväl Guds makt och vishet som vår egen oförmåga att förstå hans storhet bör inge oss ödmjukhet. När vi öppnar vår bibel, bör vi göra det med samma heliga vördnad, som om vi framträdde inför Gud. Då vi läser Bibeln måste förnuftet erkänna en högre auktoritet än sig själv, och hjärtat och förståndet böja sig för den Allsmäktige.

Det finns mycket som förefaller dunkelt och svårt att förstå, som Gud skall förklara för alla som söker förstå det. Men utan den helige Andes ledning kommer vi ständigt att vara benägna att förvränga Bibeln och misstolka den. Många läser Bibeln på ett sätt som är till ingen nytta, utan snarare ofta till skada. När vi läser Guds ord utan vördnad och utan bön, när sinnet och hjärtat inte är vänt till Gud eller i harmoni med hans vilja, fördunklas förståndet av tvivel, och otron stärks, till och med genom bibelläsning. Fienden behärskar då tankarna, och han inger förvända uppfattningar. När en person inte i ord och handling söker harmoni med Gud, är han benägen att missuppfatta Bibeln, hur lärd han för övrigt än må vara, och det är inte rådligt att lita på en sådan persons tolkning av Bibeln. De som studerar Bibeln för att finna motsägelser, kan inte få en andlig inblick i den. Med förvänd syn ser de många orsaker till tvivel och otro i det, som i verkligheten är enkelt och uppenbart.

Hur mycket man än kan söka försvara tvivlet och förnekandet, är den verkliga orsaken i de flesta fall kärlek till synden. Guds ords undervisning och förbud är obehagliga för den som är övermodig och älskar synden. Den som inte vill lyda Bibelns undervisning, är alltid benägen att tvivla på dess auktoritet. För att få kunskap om sanningen måste vi känna en uppriktig önskan att lära känna den och vara villiga att lyda den. Och alla som studerar Bibeln i denna anda, skall finna tillräckliga bevis för, att den är Guds ord, och de skall förstå dess sanningar och dessa skall visa dem vägen till frälsning.

Kristus sade: ”Om någon vill göra hans vilja, så skall han förstå, om denna lära är från Gud.” Joh. 7:17. I stället för att betvivla och göra invändningar emot det som du inte kan förstå, bör du vandra i det ljus, som redan lyser på din stig. Du skall då få ännu mera ljus. Uppfyll genom den nåd Kristus förunnar dig, allt det som han har uppenbarat för dig och du skall kunna förstå och följa det som du ännu tvivlar på. Det finns ett bevis, som är uppenbarat för alla -- de mest lärda såväl som de okunnigaste -- nämligen erfarenheten. Gud förmanar oss att själva pröva verkligheten av hans Ord, sanningen av hans löften. Han bjuder oss: ”Smaken och sen, att Herren är god.” Ps. 34:9. I stället för att lita på en annans ord bör vi själva smaka och se, hur det förhåller sig. Han säger: ”Bedjen och I skolen få.” Joh. 16:24. Hans löften skall bli uppfyllda. De har aldrig slagit fel. De kan aldrig bli om intet. Då vi nalkas Jesus och gläder oss åt fullheten av hans kärlek, skall våra tvivel och vårt mörker försvinna inför hans ansiktes ljus.

Aposteln Paulus säger, att Gud ”har frälst oss från mörkrets välde och försatt oss i sin älskade Sons rike”. Kol. 1:13. Och var och en som har övergått från döden till livet, kan intyga ”att Gud är sannfärdig”. Joh. 3:33. Han kan ge detta vittnesbörd: ”Jag behövde hjälp och jag fann den hos Jesus. Varje behov blev tillgodosett, min själs hunger blev stillad och nu är Bibeln för mig Jesu Kristi uppenbarelse.” Frågar du varför jag tror på Jesus, så svarar jag: ”Därför att han är en gudomlig Frälsare för mig. Varför jag tror på Bibeln? Därför att jag har funnit den vara Guds röst i mitt hjärta.” Vi kan veta inom oss själva, att Bibeln är sanning, att Kristus är Guds Son. Vi vet att vi inte följer ”slugt uttänkta fabler” . 2 Petr. 1 :16.

Petrus förmanar sina bröder att tillväxa ”i nåd och i kunskap om vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus”. 2 Petr. 3:18. När Guds barn tillväxer i nåden, får de ständigt en klarare inblick i hans Ord. De skall då se nytt ljus och ny skönhet i dess heliga sanningar. Detta har varit fallet i församlingens historia i alla tidsåldrar och så skall det fortfara att vara till tidens ände. ”De rättfärdigas stig är lik gryningens ljus, som växer i klarhet, till dess dagen når sin höjd.” Ords. 4:18.

Genom tron kan vi se framåt mot den tillkommande världen och tro Guds löfte om tillväxt i kunskap, i det att våra själsförmögenheter blir förenade med det gudomliga och varje själskraft kommer i omedelbar beröring med Ljusets källa. Vi kan glädja oss åt att allt som förut varit dunkelt för oss med hänsyn till Guds försyns ledning, då blir klart. Mycket som vi inte kan förstå, skall då bli tydligt. Där vårt begränsade förstånd förut upptäckte

endast förvirring och förfelade syften, skall vi då se den fullkomligaste och skönaste harmoni. ”Nu se vi ju på ett dunkelt sätt såsom i en spegel, men då skola vi se ansikte mot ansikte. Nu är min kunskap ett styckverk, men då skall jag känna till fullo, såsom jag själv har blivit till fullo känd.” 1 Kor. 13:12.

Kapitel 13

Glädje i Herren

GUDS barn har kallats att vara Kristi representanter för att vittna om hans godhet och barmhärtighet. Såsom Jesus för oss har uppenbarat Faderns sanna karaktär, så skall vi uppenbara Kristus för världen. Den känner inte hans varma kärlek och medkänsla. ”Såsom du har sänt mig i världen”, säger Jesus, ”så har ock jag sänt dem i världen.” ”Jag i dem och du i mig, . . . så att världen kan förstå, att du har sänt mig.” Joh. 17:18, 23. Aposteln Paulus säger till Jesu lärjungar: ”Det är uppenbart, att I ären ett Kristus-brev... känt och läst av alla människor.” 2 Kor. 3:3, 2. Varje Jesu efterföljare är därför Guds brev till världen. Om du är Kristi efterföljare, så är du alltså hans utsända brev till familjen, till befolkningen i staden, till folket på gatan eller varhelst du går fram. Jesus, som bor i dig, vill tala till alla dem som ännu inte känner honom. Kanske läser de inte Bibeln eller lyssnar till den röst som talar till dem från dess heliga blad. De ser inte heller Guds kärlek, såsom den är uppenbarad i hans verk. Men om du är en sann Jesu representant, så kan det hända, att de genom dig skall ledas till att fatta något av hans godhet och lära sig att älska och tjäna honom.

De kristna har kallats att vara ljusbärare på vägen till himmelen. De bör återspegla för världen det ljus, som Kristus låter lysa över dem. Deras liv och karaktär bör vara sådana, att andra genom dem får en rätt uppfattning om Kristus och om arbetet för

honom.

Om vi representerar Kristus, bör vi framställa arbetet för honom såsom tilldragande, vilket det också verkligen är. De kristna som är uppfyllda av sorg och dysterhet och som klagar och klankar, ger sina medmänniskor ett falskt begrepp om Gud och det kristliga livet. De ger intrycket att Gud inte finner någon glädje i att se sina barn lyckliga. På så sätt ger de en vilseledande bild av vår himmelske Fader. Satan jublar då han kan förleda Guds barn till otro och förtvivlan. Han gläder sig över att se oss hysa misstro mot Gud och tvivla på hans beredvillighet och makt att frälsa. Han vill gärna att vi skall få föreställningen, att Herren vill skada oss genom sin försyns ledning. Han vill få oss att tro att Gud inte känner någon medkänsla med oss och vägrar oss sin nåd. Han förvränger vad som är sant om Gud och fyller våra sinnen med falska begrepp om honom. Och i stället för att tänka på vår himmelske Fader såsom Bibeln framställer honom, låter vi oss alltför ofta förledas av Satans falska föreställningar och vanhedrar Gud genom att misstro honom och klaga över hans ledning. Satan söker alltid göra vårt kristliga liv dystert. Han vill att vi skall tycka att det är mödosamt och besvärligt. När den kristne i sitt eget liv framställer Kristi lära på detta sätt, främjar han genom sin otro Satans falska föreställningar.

Många grubblar mycket över sina misstag, motgångar och besvikelser. Deras hjärtan är fyllda av sorg och modlöshet. Under mitt besök i Europa fick jag brev från en kristen medsyster, som kände det så och var djupt bekymrad. Hon bad mig om några uppmuntrande ord. Natten efter det att jag läst hennes brev drömde

jag, att jag gick omkring i en trädgård och en som tycktes vara trädgårdens ägare, visade mig omkring. Jag plockade blommor och njöt av deras doft, då brevskrivaren som också gick vid min sida, pekade på några fula tistlar som stod i hennes väg. Hon gick inte i själva gången, hon följde inte den som visade oss omkring, utan hon vandrade bland tistlar och törnen. ”Är det inte bedrövt att det finns tistlar i denna vackra trädgård?” Då sade vår ciceron: ”Låt törnena vara, de gör dig bara illa. Plocka bara rosor, liljor och nejlikor. ”

Har det inte funnits några ljusa stunder i din erfarenhet? Har du inte haft några ljusa ögonblick, då ditt hjärta klappat av glädje som svar på Guds Andes maningar? När du ser tillbaka på ditt liv, finner du då inte där några ljusa sidor? Är inte Guds löften doftande blommor, som växer längs din levnads väg? Och vill du inte låta deras skönhet och vällukt fylla ditt hjärta med glädje?

Tistlar och törnen gör dig bara illa. Om du bara samlar på sådana och ger dem åt andra, avvisar du inte bara själv Guds godhet, utan du hindrar också andra från att vandra på livets väg.

Det är oförståndigt att låta tankarna syssla med livets obehagligheter, dess synder och misräkningar, att tala om dem och klaga över dem, till dess man överväldigas av modlöshet. Den modlöse är uppfylld av mörker som utestänger Guds ljus från hans själ och kastar en skugga på andras levnadsväg.

Vi bör tacka Gud för de ljusa stunderna. Låt oss bevara i

minnet hans kärleks löften och ständigt betrakta dem. Gud vill att vi skall tänka på hans Son, hur han lämnade sin Faders tron och iklädde sig mänsklig gestalt, för att frälsa människan från Satans makt. Vi skall tänka på hans seger för vår skull, hur han öppnade himmelen för oss och uppenbarade för våra blickar gudomens härlighet. Vi skall tänka på hur han lyft människan ur syndens avgrund samt återförenat henne med den oändlige Guden. Vi skall tänka på hur hon blir iklädd Kristi rättfärdighet och upphöjd till hans tron, sedan hon utstått det gudomliga provet genom tron på sin Återlösare. Detta är vad Gud vill att våra tankar skall syssla med.

När vi betvivlar Guds kärlek och inte litar på hans löften, vanäror vi honom och bedrövar den helige Ande. Hur skulle en mor känna det, om hennes barn ständigt klagade på henne, som om hon inte ville dem väl, då hon ändå så outtröttligt bemödade sig om att göra dem lyckliga? Anta att de skulle tvivla på hennes kärlek. Skulle det inte krossa hennes hjärta? Vilka känslor skulle den far hysa som blev så behandlad av sina barn? Och vad skall vår himmelske Fader tänka om oss, då vi inte litar på hans kärlek, som kommit honom att utge sin enfödde Son, för att vi skulle få evigt liv? Aposteln skriver: ”Han som icke har skonat sin egen Son, utan utgivit honom för oss alla, huru skulle han kunna annat än också skänka oss allt med honom?” Rom. 8:32. Men hur många är det inte som i handling, om än inte i ord, säger: ”Herren har inte avsett detta för mig. Kanske älskar han andra, men mig älskar han inte.”

Allt detta är skadligt för din egen själ, ty varje tvivel du uttalar bereder väg för Satans frestelser. Därigenom stärks din benägenhet

att tvivla och Guds änglar måste med bedrövelse lämna dig. När Satan frestar dig, så låt inte ett enda ord av tvivel eller fruktan gå över dina läppar. Om du öppnar ditt hjärta för hans inflytande kommer ditt sinne att fyllas av misströstan och upproriska tankar. Om du låter dina känslor få uttryck i ord, skall varje tvivel som du uttrycker, inte bara återverka på din själ utan även bli en sådd som skall spira upp och bära frukt i andras liv. Det kan då bli omöjligt att återställa den skada dina ord åstadkommit. Du kanske själv kan återhämta dig från de perioder av frestelser och snaror som Satan utsatt dig för. Men de som kommit att vackla genom ditt inflytande kanske inte kan räddas från den otro som du varit upphov till. Hur viktigt är det då inte, att vi endast talar om sådant som kan inge andlig styrka och andligt liv!

Änglarna lyssnar för att höra vad du har att säga till världen om din himmelske Mästare. Tala om honom som lever för att mana gott för dig inför Fadern. Då du trycker en väns hand skall du låta honom höra ord av tacksägelse och låta honom känna att du känner tacksamhet. Detta kommer att dra ditt sinne till Jesus.

Alla möter vi prövningar -- sorger som är svåra att övervinna. Tala inte om dina svårigheter för dina medmänniskor, utan frambär allt sådant till Gud i bön. Gör det till regel att aldrig uttala ett enda ord av tvivel och missmod. Du kan göra mycket för att göra andra lyckliga och stärka dem i deras strävanden genom att tala ord av hopp och uppmuntran.

Det finns många som besväras svårt av frestelser och som

nästan är färdiga att duka under i striden mot köttet och ondskans makter. Akta dig för att göra dem missmodiga i den hårda striden. Uppmuntra dem med frimodighetens och hoppets ord, så att de kan fortsätta på livets stig. På detta sätt kan Kristi ljus utstråla från dig. ”Ingen av oss lever för sig själv.” Rom. 14:7. Genom vårt omedvetna inflytande kan andra bli uppmuntrade och få ny kraft, eller också kan de bli missmodiga och stötas bort från Kristus.

Det finns många som har en oriktig uppfattning om Kristi liv och väsen. De tror att han inte hade några glada och lyckliga stunder utan att han var allvarlig, sträng och glädjelös. I många fall har hela den kristna erfarenheten en anstrykning av sådana dystra tankar.

Man hör ofta sägas att Jesus fällde tårar och att hans ansikte aldrig upplystes av ett leende. Vår Frälsare var visserligen en smärtornas man, förtrogen med lidande, ty han öppnade sitt hjärta för alla mänskliga sorger. Men om än hans liv var fullt av självförsakelse, smärta och bekymmer, dukade ändå inte hans mod under. Hans ansikte hade inte ett uttryck av vemod och ångest, utan präglades alltid av lugn frid. Hans hjärta var en levande källa. Varhelst han gick fram, medförde han ro, frid och glädje.

Vår Frälsare besjälades av ett djupt allvar och ett brinnande nit, men han var aldrig dyster eller retlig. De som efterföljer honom bör också besjålas av fast beslutsamhet och djupt känna sitt personliga ansvar. All lättsinnighet skall undertryckas. De bör inte befatta sig med stojande förlustelser, ej heller med grova skämt. Kristi lära bör uppfylla dem med frid. Kristendom släcker inte glädjens ljus,

förbjuder inte munterhet, inte heller gör den ett soligt, leende ansikte dystert. Kristus kom inte för att låta tjäna sig, utan för att tjäna och när hans kärlek får råda i hjärtat, följer vi hans exempel.

Om vi ständigt låter tankarna syssla med våra medmänniskors ovänliga och orättvisa handlingar, skall vi finna det omöjligt att älska dem så som Kristus har älskat oss. Men om vi betraktar den förunderliga kärlek och det medlidande Kristus visat oss, kommer vi att visa samma sinnelag mot andra. Vi bär hysa aktning för och älska varandra trots de fel och ofullkomligheter, som är så uppenbara hos alla. Vi bör lära oss att bli ödmjuka och att inte tro för mycket om oss själva, men känna en varm fördragsamhet med andras brister. Detta skall utrota all trångsynt egenkärlek och göra oss ädelmodiga och frikostiga.

Psalmisten säger: ”Förtrösta på Herren och gör vad gott är, förbliv i landet och beflita dig om redbarhet!” Ps. 37:3. Förtrösta på Herren. Varje dag har sina bördor, bekymmer och besvärligheter. Hur benägna är vi inte då vi träffar varandra att tala om våra svårigheter och prövningar! Vi låter så många lånade bekymmer tränga sig på oss, så många farhågor, så mycket ängslan att man kunde frestas att tro att vi inte har en medlidsam och kärleksfull Frälsare som är villig att lyssna till våra böner och hjälpa oss när vi behöver hjälp.

Några är alltid ängsliga och bär på onödiga bekymmer. Varje dag omges de av bevis på Guds kärlek, varje dag åtnjuter de hans försyns rika välsignelser. Allt detta glömmer de. De tänker ständigt

på obehagliga saker, som de tror skall drabba dem. Till och med obetydliga svårigheter skymmer deras blick för mycket som borde framkalla tacksamhet hos dem. De svårigheter de råkar ut för borde dra dem till Gud, som är deras enda hjälp, men i stället skiljer de dem från honom genom den otålighet och klagan som de ger uttryck åt.

Är det rätt av oss att vara så misstrogn? Varför är vi så otacksamma och varför tvivlar vi? Jesus är vår vän. Hela himmelen är intresserad av vår välfärd. Vi borde inte tillåta det dagliga livets bekymmer och förtretligheter att plåga sinnet och göra oss dystra. Om vi gör det, skall vi alltid finna någonting som förtretar och besvärar oss. Vi borde inte hysa en ständig ängslan som bara plågar oss och trycker ned oss och inte på minsta sätt hjälper oss att uthärda våra prövningar.

Du kan råka ut för ekonomiska bekymmer, framtidsutsikterna kan bli mörka, och du kanske hotas av förluster, men förlora inte modet, utan kasta alla dina omsorger på Gud samt förbli lugn och glad. Bed om att kunna sköta dina sysslor med noggrannhet och klokhet. Då kan du undvika att råka ut för svårigheter och drabbas av förluster. Gör själv så mycket du kan för att åstadkomma goda resultat. Jesus har lovat att hjälpa oss, men inte utan att vi samverkar med honom. Då vi i förtröstan på honom, som är vår hjälpare, har gjort allt vi kan, bör vi inte klaga över resultatet, vad det än må bli.

Det är inte Guds vilja, att hans barn skall tryckas ned av bekymmer. Men han bedrar ingen. Han säger inte till oss: "Frukta

inte. Det finns ingen fara på din stig.” Nej, han vet att vi skall möta prövningar och faror, och han döljer det inte för oss. Han föreslår inte att han skall ta sina barn bort från denna syndiga och onda värld, men han hänvisar till en trygg och evig borg. Hans bön för sina lärjungar var: ”Jag beder icke att du skall taga dem bort ur världen, utan att du skall bevara dem från det onda.” ”I världen liden I betryck”, säger han, ”men varen vid gott mod, jag har övervunnit världen.” Joh. 17:15; 16:33.

I sin predikan på berget framställde Kristus för sina lärjungar dyrbara lärdomar med hänsyn till nödvändigheten av att förtrösta på Gud. Dessa lärdomar skulle uppmuntra Guds barn genom alla kommande tidsåldrar och de är i synnerhet fulla av upplysning och tröst för dem som lever i de yttersta dagarna. Frälsaren riktade sina lärjungars uppmärksamhet på himmelens fåglar, som sjöng sina lovsånger utan att besväras av några bekymmer, fastän de ”icke så ej heller skörda”. Men vår himmelske Fader förser dem ändå med allt de behöver. Frälsaren frågar: ”Ären I icke mycket mer än de?” Matt. 6:26. Den som drar försorg om både människor och djur upplåter sin hand och uppfyller alla deras behov. Himmelens fåglar är inte för små för hans uppmärksamhet. Han lägger inte födan i deras näbbar, men han har ordnat det så att de kan försörja sig. De måste själva samla den säd han strött ut åt dem. De måste bygga sina bon, de måste sörja för sina ungar. Sjungande flyger de åstad till sitt arbete, ty deras himmelske Fader föder dem. ”Ären I icke mycket mer än de?” Är inte vi, som förståndiga och andliga tillbedjare, av större värde än himmelens fåglar? Skall inte vår Skapare och vårt livs Uppehållare, han som skapade oss till sin egen avbild, dra försorg

om oss, om vi bara förtröstar på honom?

Kristus hänvisade sina lärjungar till ängens många blommor som prunkade med den okonstlade skönhet som vår himmelske Fader gett dem, och framhöll dem som ett uttryck för hans kärlek till oss. Han sade: ”Beskåden liljorna på marken, huru de växa.” Dessa blommors skönhet och prakt är långt överlägsen Salomos härlighet. Den dyrbaraste och praktfullaste dräkt som människors konstfärdighet åstadkommer kan inte jämföras med det naturliga behag och den strålande skönhet, som kläder blommorna. Jesus frågar: ”Kläder nu Gud så gräset på marken, vilket i dag står och i morgon kastas i ugnen, skulle han då icke mycket mer kläda eder, I klintrogne?” Matt. 6:30. Herren, den gudomlige konstnären, ger de enkla blommorna som varar bara någon dag, deras vackra och prunkande färger. Hur mycket större omsorg skall han då inte ha om dem som skapats till hans egen avbild! Den lärdom Kristus här ger är en bestraffning av den icke-kristna människans bekymmer, oro och tvivel.

Gud vill att alla hans söner och döttrar skall vara lyckliga, fridsamma och lydiga. Jesus säger: ”Min frid giver jag eder; icke giver jag eder den såsom världen giver. Edra hjärtan vare icke oroliga eller försagda.” ”Detta har jag talat till eder, för att min glädje skall bo i eder och för att eder glädje skall bliva fullkomlig.” Joh. 14:27; 15: 11.

Den lycka som söks av själviska bevekelsegrunder och inte på pliktens väg, är obeständig och ovaraktig. Den försvinner snart och

själen uppfylls med ensamhet och sorg. Men det finns glädje och tillfredsställelse i att tjäna Gud. Den kristne behöver inte vandra på otrygga vägar. Han utlämnas inte åt ånger och missräkning. Om vi inte åtnjuter detta livets nöjen, kan vi dock glädjas i hoppet om det tillkommande livet.

Men även här i livet kan de kristna finna glädje i gemenskapen med Kristus. De kan vandra i hans kärleks ljus och ständigt leva av hans närvaro. Varje steg vi tar här i livet kan föra oss närmare Jesus, och ge oss en djupare erfarenhet av hans kärlek och föra oss ett steg närmare fridens sälla hem. Låt oss då inte kasta bort vår frimodighet, utan låt oss visa en fastare förtröstan på Herren än någonsin förut. ”Allt härintill har Herren hjälpt oss”, (1 Sam 7:12) och han skall alltid fortsätta att hjälpa oss. Tänk på våra upplevelser i det förgångna, som påminner oss om vad Herren har gjort för att trösta sina barn och frälsa dem från fördärvarens hand. Låt oss ständigt hålla i minnet alla de välgärningar som Gud har bevisat oss -- de tårar han avtorkat, de smärtor han lindrat, den ångslan han stillat, de farhågor han fördrivit, de behov han fyllt, de välsignelser han skänkt oss -- varigenom vi kan bli styrkta för allt som förestår oss under återstoden av vår pilgrimsfärd.

Vi kan inte blicka framåt mot något annat än nya svårigheter i den förestående striden, men vi kan se tillbaka på det förflutna såväl som framåt mot det tillkommande och säga: ”Allt härintill har Herren hjälpt oss.” Prövningen skall inte bli svårare än vi kan uthärda genom den styrka Herren ger oss. Låt oss ta upp vår verksamhet, varhelst vi befinner oss, under den fasta förvissningen

att vad som än kommer, skall vi få tillräcklig styrka för varje prövning.

Snart skall himmelens portar öppnas för Guds barn, och från härlighetens Konung skall de få höra denna välkomsthälsning, som skall ljuda som ljuv musik i deras öron: ”Kommen, I min Faders välsignade, och tagen i besittning det rike, som är tillrett åt eder från världens begynnelse.” Matt. 25:34.

Då skall de återlösta hälsas välkomna till det hem som Jesus nu bereder för dem. Där skall de inte behöva umgås med jordens ogudaktiga, med lögnare, avgudadyrkare, orena och otrogna, utan de skall ha gemenskap med dem som har besekrat Satan och genom Guds nåd utvecklat en fullkomlig karaktär. Varje ofullkomlighet som plågat dem här, har då blivit renad i Kristi blod, och de skall iklädas hans härlighets fullkomlighet och klarhet, som långt överträffar solens klarhet. Hans väsens andliga skönhet och fullkomlighet skall genomstråla dem med en härlighet, som är långt överlägsen denna utvärtes härlighet. De står utan fläck inför den stora vita tronen och åtnjuter samma värdighet och samma förmåner som änglarna.

”Vad kan en människa giva till lösen för sin själ?” (Matt. 16:26) då hon betraktar denna härliga arvedel, som står henne till buds? Hon kan vara fattig, men hon äger dock inom sig rikedom och en värdighet, som världen aldrig kunde ge. Den från synden renade och återlösta människan är, med alla sina ädla krafter helgade åt Guds tjänst, av oändligt värde. Och i himmelen inför Gud och de

heliga änglarna råder stor glädje över varje människa som blir återlöst -- en glädje som finner uttryck i heliga segersånger.